

Postnina plačana v gotovini.

Leto XIX. 1921.

Št. 11, 12. November, december.

Koledar za november 1921.

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. Očeta:

Izvedba odredbe o prvem sv. obhajilu otrok.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostolstva molitve, za vsak dan še važne, nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
			ljubl. škof.	lavant. škof.
1 Torek	Vsi svetniki	Pravo češčenje svetnikov	Bela pač	Sromlje Kapele p. Br. Artiče Koprivnica
2 Sreda	Verne duše	Dobra dela za mrtve	Ljub. hiraln.	
3 Četrtek	Viktorin	Vsi padli vojaki	Ustje	
4 Petek	Karol Bor.	Naši škofje	Col	
5 Sobota	Cabar., Eliz.	Čisto zakonsko življenje	Črni vrh n. P.	
6 Nedelja	Lenard	Češčenje presv. Srca Jezusovga	Kropa	Zabukovje Zdole Sl. Bistrica D. M. žalost Sv. Martin Gor. Polsk.
7 Poned.	Engelbert	Duhovniški poklici	Jesenice	
8 Torek	Deodat	Apostolstvo mož	Novo mesto	
9 Sreda	Božidar	Pravi katoliški duh	Loški potok	
10 Četrtek	Andrej Av.	Razdvojene duše	Sostro	
11 Petek	Martin, šk.	Teženje po večnem	Dob	Doł. Polsk. Črešnjevce Majšberg Makole Poljčane Laporje Studenice Tinje Sv. Venčesl.
12 Sobota	Martin, pap.	Sv. oče in rimska Cerkev	Šmartno p. Kr.	
13 Nedelja	Stanislav	Redovniški poklici	Podlipa	
14 Poned.	Jozafat, m.	Notranja uredba Poljske	Šmartno p. L.	
15 Torek	Leopold	Vladarji	Maravče	
16 Sreda	Otmar	Malodušnost	Bled	Poljčane Laporje Studenice Tinje Sv. Venčesl.
17 Četrtek	Gregor, šk.	Poglobitev katol. organizacij	Srednja vas	
18 Petek	Evgen	Odprava grešnih zabav	Mengeš	
19 Sobota	Elizabeta	Krščanske matere	Ljub. Jožef	
20 Nedelja	Feliks	Katoliška internacionala	Šmartno Š. g.	
21 Poned.	Darov, D. M.	Marijine družbe	Hrenovice	Sv. Magd. v. M. Sv. Jožef M.
22 Torek	Cecilija	Pobožno petje v cerkvah	Sp. Tuhinj	
23 Sreda	Klemen	Cerkve sv. Jožefa v Ljubljani	Bukovšica	
24 Četrtek	Janez od Kr.	Potrpežljivost	Ziri	
25 Petek	Katarina	Krščanski modroslovci	Sv. Katar. T.	
26 Sobota	Janez Berhm.	Proslava njegove 300 letnice	Rova	Sv. Magd. v. M. Sv. Jožef M.
27 Nedelja	Virgil	Priprava za advent	Zapogl	
28 Poned.	Eberhard	Edinost katoličanov	Litja	
29 Torek	Saturmin	Siromaki in zapuščeni	Studen	
30 Sreda	Andrej ap.	Krščanska srčnost	Vače	

Odpustki

1. mesec november 1921.

I. Odpustki celega meseca novembra.

Verniki, ki opravljajo vsak dan kako po-božno vajo v tolažbo dušam v vicah, dobe:
1. vsak dan odpustek 7 let in 7 kvadragen;
2. popolni odpustek poljuben dan v mesecu, če prejmejo svete zakramente, obiščejo cerkev in tam molijo po namenu sv. očeta.

II. Odpustki ob določenih dnevih meseca novembra.

1. Terek. Vsi svetniki. Popolni odpustek:
a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi;
b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom ronežvenške bratovščine; d) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik

naloži kako drugo dobro delo. — Tretje-rednikom vesoljna odveza. Danes opoldne po-čenši in cel naslednji dan do polnoči morejo verniki, ki so prejeli sv. zakramente, toliko-krat dobiti pop. odpustek, kolikorkrat obišče-jo cerkev ali javno kapelo in tam molijo po namenu sv. očeta. Vse odpustke morejo obr-niti v prid dušam v vicah. Molitve se lahko opravi že en teden prej, torej od 25. oktobra dalje; sv. obhajilo pa se mora prejeti danes ali pa jutri.

2. Sreda. Vernih duš dan. Popolni odpu-stek: a) udom bratovščine za duše v vicah; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj; c) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik naloži kako drugo dobro delo; d) udom roženvenške bratovščine danes ali v osmini v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo.

3. Četrtek, prvi v mesecu. Popolni od-pustek udom bratovščine presv. Rešnj. Telesa

Kako bi svet prenovili?

Prenovimo najprej sami sebe z duhom sv. Frančiška!

Pridiga ob praznovanju 700letnice tretjega reda škofjeloške skupine v Crngrobu na praznik Marijinega rojstva.

Pošlji svojega duha in prerajeni
bomo in prenovil boš obličje zemlje!
Psalm 103.

Prekrasni crngrobški zvonovi, ki so s svojo lepoto vojsko premagali,¹ so nas privabili, da v tem častitljivem Mar. svetišču obhajamo 700 letnico ustanovitve tretjega reda. 700 let je že, kar je živel Frančišek Asiški in ustanovil tretji red. Pa še danes doni njegova slava po svetu. Njegovi duhovni sinovi, frančiškani in kapucini, so razkropljeni po vseh delih sveta. In tretjerednikov njegovih je na stotisoče, če ne na milijone. Vsi s spoštovanjem in ljubeznijo izrekajo Frančiškovo ime in se štejejo srečne, da so otroci njegove velike družine: Celo posvetnjaki in drugoverci se mu klanjajo, ga občudujejo in pišejo o njem debele bukve. Vi ne verjamete, koliko pišejo, posebno novejši čas, razne vrste ljudje o Frančišku Asiškem.

Kdo pa je ta Frančišek, ki uživa tako svetovno slavo? Ali je bil kak mogočen

vladar, ki si je s silnimi vojskami osvajal prostrane dežele kakor kak Napoleon? O silni Napoleon, skrij se pred skromnim Frančiškom! Tvoj spomin je proklet od nešteti žrtev tvojega slavoheleja, Frančiškov spomin je blagoslovljen od milijonov. — Ali je bil Frančišek kak velik papež, goreč škof ali pobožen duhovnik? Niti to ne! Še duhoven ni bil, ker se ni štel vrednega te časti. — Kaj pa je torej bil Frančišek? Revček, beraček, norček. Po asiških ulicah so otroci za njim letali in vpili: pazzo, pazzo, pazzo! Glejte ga, glejte ga norca, norca, norca! Oče sam ga je zavrgel, ker mu je sin delal tako sramoto pred svetom. Pa res, — povejte, ali ni to norec: mlad fant, sin bogatega trgovca, pa zapusti dom in se potika po svetu, bos, gologlav, raztrgan in prosjači kruha, ko bi doma imel vsega dosti in preveč! ...

Da, norec je bil Frančišek pred svetom — norec zaradi Kristusa, kakor pravi sv. Pavel — in ta norost ga je naredila tako slavnega. Nekaj časa so se mu smejali, potem so obstali in ga začeli debelo gledati, potem občudovati, okoli njega se zbirati, za njim hiteti; na milijone je tistih, ki so ubrali pot življenja po njegovih stoninah. Njegov spomin bo častit na veke.

¹ Vsi štirje zvonovi v Crngrobu, božjepotni cerkvi starološke župnije, (veliki ima ok. 40 cent.), so ostali od vojske nedotaknjeni. In to samo zaradi lepote. Če so po drugih cerkvah razen enega vsi zvonovi šli v žrelo vojske, potem si tisti, ki teh zvonov niste slišali, lahko malo mislite, kako lepi da so. Najlepše se slišijo v cerkvi sami. Pravijo, da pojejo, kakor bi orgljali ali kakor bi godci godli.

— Pa ne samo sebe je proslavil Frančišek za vse čase, tudi svet je prenovil, prenaradil s svojo norostjo in svojim beraštvom.

kako bi ga proslavili in praznovali najprimernejše? Vnanje slavnosti: slovesna služba božja, govori, petje, procesije, zvonenje

Sv. Frančišek — prijatelj božji in božje narave.

700 let je tega, in pravijo, da so današnji časi podobni Frančiškovim časom. In mi se zbiramo, da dostojno in koristno proslavimo ta 700 letni jubilej. Kaj menite,

in venci so ob taki priliki seveda primer-
ni. A črka (t. j. vnanjost) mori, duh pa
oživlja, pravi modri sv. Pavel. Zato mislim,
da bi jubilej tretjega reda najbolje obhajali

s tem, če ob tej priliki kolikor mogoče obnovimo v sebi Frančiškovega duha. — Da, duh sv. Frančiška, to je nekaj vzornega, vzvišenega, nebeškega na zemlji. To je duh, o katerem govori psalmist: Pošlji svojega duha in prerojeni bomo in prenovil boš obličje zemlje! O, ko bi mi imeli tega duha, bi bili prenovljeni sami in prenovili bi obličje zemlje!...

Kakšen pa je torej duh Frančiškov? To je duh evangelija, duh Kristusov. Frančišek je bil drugi Kristus; podoben Kristusu, kolikor človek more biti podoben učlovečenemu Bogu. — Dve veliki zapovedi je Jezus oznanoval grešni zemlji: prva o ljubezni, druga o zatajevanju: »Ljubi Boga nad vse, svojega bližnjega pa kakor sam sebe!« In »kdor hoče moj učenec biti, naj zatajuje sam sebe!« Te dve zapovedi je Frančišek dobro razumel in postal je mojster v zatajevanju in seraf v ljubezni. Pa tudi druge Gospodove nauke: »Učite se od mene, ker sem iz srca ponižen!« In »če hočeš popoln biti, pojdi in prodaj vse!« In kakor sv. Pavel svojim vernikom, kliče Frančišek tudi nam: Bodite moji posnemalci, kakor sem jaz Kristusov!

Tega duha nam najbolj izraža slika, ki jo vidite v Loki pri kapucinih v kapeli sv. Frančiška: Z eno nogo stoji na zemlji, tepta zemljo in jo peha od sebe, z obema rokama pa objemlje križanega Jezusa. Podobna popolnega zatajevanja in serafske ljubezni...

Kako pa se je zatajeval Frančišek?

Tako kakor je rekel sv. Pavel: »Zaradi odlične ljubezni do Jezusa imam vse drugo za blato.« Za blato, za smet, za prazen nič je imel vse, kar svet tako ceni, za čimer se žene in pehá. To je bila tista njegova »norost«, katero so ljudje najprej zasmehovali, potem pa občudovali. Frančišek je bil s svetom čisto navzkriž, gledal ga je s čisto drugimi očmi kakor navadni ljudje. Kaj pa ljudje ljubijo, cenijo? Sv. Janez nam je povedal s tremi besedami: vse na svetu je poželenje mesa, poželenje oči

in napuh življenja. To troje ugaja človeški naravi: veliko imeti, veliko si privoščiti in v časti biti. To so trije maliki, katerim vse streže, se vse klanja. Frančišek pa se jim ni uklonil; podrl in potrl jih je na tla. Rekel je: vse to, za kar se ljudje toliko ženejo, ni vse skup nič! — Poglejmo:

1. Poželenje oči — denar. Kako je Frančišek sodil o denarju, to je znano. Toliko mu je bil vreden kakor kamen in pesek na cesti. Ko je nekdaj nekaj denarja zasledil v svoji obleki, ga je vržel nevoljen od sebe, kakor bi mi vrgli kako gosenco ali drug mrčes od sebe, ki nam je zalezal v obleko.

2. Poželenje mesa — jed, pijača, obleka. Pil je Frančišek vodo, bil je abstinent, jedel toliko, da je mogel živeti, obleko svojo pa je v Rimu pred cerkvijo sv. Petra zamenjal z beračem, dal njemu svojo, sam pa oblekel beraško. In ko se mu je tista raztrgala, je ogrnil okoli sebe žakelj ali plahto in se prepasal z vrvo.

3. Napuh življenja. Kaj ljudje o njem sodijo, ali ga imajo za norca ali za karkoli, to je bilo njemu zadnja briga. Kaj pravi Bog, to mu je bilo vse.

In kako je Frančišek ljubil?

Boga tako, da je neprenehoma vzdihoval: Moj Bog in moje vse! Moj Bog in moje vse! In ker je ljubil Boga, je ljubil tudi njegov križ, njegovo trpljenje, tako da mu je križani Jezus povrnil ljubezen s tem, da mu je vtisnil svoje rane.

Bližnjega tako in bolj kot samega sebe. In sicer vsakega človeka, tudi sovražnika, tudi grešnika. Nekega dne sta dva njegovih učencev, Elija in Maséj, nabrala veliko darov in vesela hitela domu, da bi ž njimi razveselila vso Frančiškovo družino. V gozdu pa ju napadejo roparji in jima vse poberejo. Žalostna prideta praznih rok domu in pripovedujeta, kaj se jima je pripetilo. »So bili pač lačni, revčki,« pravi Frančišek. »Ali jim ne privoščite? Bog jim blagoslov! Pa to je samo za danes. Jutri in pojutrišnjem bodo spet lačni. Ali se vam ne smilijo? Pojdita, pojdita, brata, brž, poiščita jih in povabita. Ljubi bratje ro-

parji, pridite k nam, pridite vsak dan, boste pri nas jedli opoldne in zvečer! Kadar bomo mi imeli jesti, boste imeli tudi vi. In kadar ne bomo imeli, bomo rekli: Zahvaljen bodi Gospod Bog tudi danes, ko mize nisi pogrnil!« — Vidite, dragi moji, to je duh sv. Frančiška! Kaj bi rekli mi v takem slučaju: O, ti grdi rokomavharji! Kje so žandarji? Brž za njimi, da jih vjamejo in vklenejo! — Sv. Frančišek pa malo drugače. »Ali sta jih blagoslovila, ali sta jim voščila srečno pot?« vpraša brata. »Kako, ko so pa naju tako nateplili!« — »Kaj, tepena sta bila tudi? O, vidva srečna! Blagoslovita mene grešnika!« Vidite, to je duh sv. Frančiška!

Tudi živalice je Frančišek na poseben način ljubil. Igral se je z njimi, jih bežal in se z njimi pomenkoval. In živalice so čutile to ljubezen in se mu zaupno približavale.

Vidite, dragi, to je bil čisto nov, drug način življenja, kakor ga ljudje navadno žive. S tem je Frančišek izsilil občudovanje sveta in množice za seboj potegnil...

* * *

Dragi tretjeredniki, tisto nalogo, ki jo je vršil na zemlji sv. Frančišek, ima v naših časih tretji red. Zato ga je pa ustanovil. In naši časi, pravijo, so podobni časom Frančiškovim. Da, vse na svetu je poželenje mesa, poželenje oči in napuh življenja. Ali ne vidite, kako vse dere za mamonom in za uživanjem, kako je vse v pijači, plesu in veselicah, kake norosti uganjajo z obleko! Zemlja jim je cilj, za nebesa ne vprašajo veliko. — In mi? Mi bi se morali temu toku po robu postaviti, kakor se je Frančišek. Pa kako? S tem, da živimo in delamo v duhu sv. Frančiška. Da ljubimo, kar je on ljubil, in sovražimo, kar je on sovražil; ali: da ljubimo, kar svet sovraži, in sovražimo, kar svet ljubi.

A tako življenje je težko in človeški naravi neprijetno — boste rekli. Res je težko — in vendar ni tako težko. Res je grenko — in vendar je tudi sladko. Breme je, a je lahko; jarem ie, a je sladak. — Po-

glejte posvetnjake: ali menite, da so pri svojem bogastvu in veselicah res srečni? ... Poglejte pa Frančiška: ali ni bil srečen? Ves srečen in zadovoljen, vedno vesel! Cel svet se mu je smehljal in on se je smehljal celemu svetu. Pri vsej svoji revščini je bil bogat. Nič ni imel in vendar je rekel: Poglejte, vse je naše, kar vidite. Solnce je naše, luna in zvezde, gore in vode, tički in živalice, zemlja in kar je na njej, vse je naš! Pri vsem pomanjkanju je bil zadovoljen. Ko je s svojimi brati jedel nekaj naberačenega kruha, je vzkliknil: Poglejte, pogledajte, kako krasno kosilce nam je Bog pripravil! Vse stvari je imenoval brate in sestre. Solnce mu je bil brat, luna mu je bila sestra, ljudje so mu bili jagenjčki...

Tega duha, dragi moji, tega duha nam daj Bog in sv. Frančišek! Tega duha tudi sedanji čas živo potrebuje. Ta duh in le ta duh — duh ljubezni, zatajevanja, uboštvu in ponižnosti — bi bil v stanu svet prenoviti. Skušajmo torej, skušajmo po svojih slabih močeh kar najbolje mogoče hoditi po stopinjah očeta Frančiška! Ravnajmo ravno nasprotno kakor svet! Plavajmo proti reki, proti toku sveta! Čim bolj moremo, se sveta in vsega svetnega znebimo in otresimo!

1. **Denar** (poželenje oči). Bogat ni, kdor veliko ima, ampak kdor malo potrebuje. Kaj hoče z denarjem, če ga ne rabi? Gledati ga ne more vedno, šteti tudi ne, jesti še manj. Samo to zavest ima, da »ima«. Denar je zato, da ga rabimo za svoje potrebe in da z njim dobro delamo. Vse drugo je ničemurnost in teža duha. Najboljše bi bilo, ko bi mogli brez njega izhajati, vse proč vreči. Ker pa je III. red ustanovljen za take, ki med svetom živijo, zato vi ne morete vsega proč vreči, pač pa denar po pameti rabite in z njim dobrote delite! Delajte si prijatelje s krivičnim mamonom...

2. **Poželenje mesa**. Tudi o tem velja: Srečen ni, kdor največ uživa, ampak kdor najmanj potrebuje. Ali menite na primer, da je tisti, ki ne kadi, manj srečen kakor tisti, ki kadi? Samo eno nad-

lego in en strošek ima manj, za drugo ni nič na slabšem. Podobno je s pijačo. Pa mnogi ne morejo razumeti abstinence, spolne zdržnosti od opojnih pijač. Seveda, ker ne razumejo duha sv. Frančiška! Obleka in stanovanje naj bosta preprosta — ne umazana! — ampak preprosta. Nikar se oprijeti koj vsake novotarije in navleči skupaj vse navlake! Vse, kar moremo pogrešati, vrzimo od sebe — ali kakor pravi Tomaž Kempčan: Goli hodimo za golim Kristusom!

3. Na p u h. Tega premagati je pa najtežje. Ni težko zapustiti svojega, a težko je zapustiti sam sebe, pravi sv. Gregor. Pa če že ne moremo sebe proč vreči, vsaj strastno se ne poganjajmo za svojo čast, ko smo kaj razžaljeni! Skušajmo biti dobri tudi do svojih sovražnikov, tudi če nam krivico in škodo delajo; kar nam je tako nebeško lepo povedal neki drug Frančišek (Saleški), ki je dejal svojemu sovražniku: Če mi tudi eno oko izderete, vas bom z drugim še vedno prijazno pogledal... Vidite, to je duh sv. Frančiška!

Potem pa l j u b e z e n : 1. do B o g a. Če pa ljubimo Boga, ljubimo zlasti njegov križ! Ne govorimo, kadar nam je hudo: Bog me je zapustil. To ni govorjenje kristjana. Ampak v vsaki nadlogi imejmo navado reči: »Hvala Bogu!« Kaj nas pa to stane? Hvala Bogu! Dobra je bila, kar v malho je spravimo, bo enkrat prav prišlal »V vseh rečeh naj se zgodi, naj bo češčena, hvaljena in moljena najsvetejša, najpravičnejša in najljubeznivša volja božja!« »Naj gre ta kelih od mene, pa ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi!« To je govorjenje učenca Kristusovega. »Kadar boš prišel tako daleč,« pravi Kempčan, »da ti bo nadloga zaradi Jezusa ljuba in draga, tedaj si našel raj na zemlji.« Ta raj je našel Frančišek, skušajmo ga še mi!

2. D o b l i ž n j e g a. Tvoje veselje, tretjerednik, bodi: bližnjemu pomagati. Vsak naj misli, gleda in ugiba, kako bi mogel komu kaj dobrega storiti — na telesu, a še bolj na duši. Vi, ki imate družine, otroke, seveda najprej dobro storite

svojim otrokom, da jih boste kar najbolj za Boga vzgojili. Vi, ki drugega dobrega ne morete storiti, privoščite vsakemu vsaj prijazno besedo! Pa molite, veliko molitel! Pa ne samo za zdravje: da bi bila noga zdrava, pa da bi bila glava zdrava, pa želodček zdrav, pa kravica zdrava in teliček, ampak molite za druge, za višje potrebe, za kraljestvo božje! In potem dajajte drugim prednost! Včeraj, ko sem se vozil sem gori k vam, je bilo v Ljubljani na kolo dvoru silno veliko ljudi, vagonov pa bolj malo. Pa so se ljudje, kakor imajo že navado, zakadili vanje, se suvali in odrivali, vsak je hotel biti prvi. Ob takih prilikah ljudje pokažejo, kako malo ali nič ni v njih krščanstva... Ti pa, moj tretjerednik, ob taki priliki čakaj, da prideš zadnji na vrsto in zadovolji se z zadnjim kotičkom! Ravnotako pa pri obhajilni mizi. Če se ti posebno ne mudi, kadar je veliko ljudi, čakaj, da drugi prej opravijo in nato se približaj ponižno, potem ne bo tistega grdega drenjanja pred božjo mizo. In če sediš v cerkveni klopi, pa vidiš zraven sebe stati takega, ki je sedeža bolj potreben, starega, hromege, vzdigni se in napravi mu prostor. Ne smeš misliti, če prav košato v klopi sedi ali se prvi k obhajilni mizi zakadiš, da si prav pobožen. To ni nobena pebožnost! In kadar se kje kaj deli, počakaj in zadnji pristopi in izberi si najslabši košček. Oče Frančišek je ravnotako delal. In če imaš kos kruha, tvoj bližnji ga pa nima, ne pojej vsega sam, ampak ga razdeli! Še več: »Če te kdo udari na desno lice, pomoli mu levega; in če kdo hoče imeti tvojo suknjo, ponudi mu še plašč, in če te prisili iti z njim eno miljo, pojdi z njim dve!« Tako je govoril Jezus, in kdo naj ga sluša, če ne sin ali hči sv. Frančiška, ki je ravnotako delal? Vidite, to je duh sv. Frančiška!

Tako ravnanje je v očeh sveta sicer neumno, — a bodimo taki norci zaradi Kristusa tudi mi! Ko bi mi vedno tako ravnali, tako pobožnost bi začeli tudi posvetnjaki spoštovati, občudovati in nazadnje posnemati, kakor je bilo pri Frančišku. Taka pobožnost je prikupljiva in vabljava.

Čednost — ponižnost, preprostost, nesebičnost, dobrotljivost, požrtvovalnost — takorekoč izsili ljudem spoštovanje. Zakaj imate pa vi kapucine tako radi, rajši kakor nas druge duhovne? Zato ker imajo na sebi nekaj preprostega in ponižnega, ker so berački, ker hodijo v cokljah in halji in kapuci, ki jih ne varuje ne pred solncem ne pred dežjem. No vidite! Čednost je vedno prikupljiva in vabljava. Tercijalstvo, biti tercijal (pravilno tercijar, to je tretjerednik) je pri posvetnjakih zaničljivo, sramotno. Tako tercijalstvo pa, kot sem ga opisal, si bo priborilo ugled in spoštovanje.

Na ta in le na ta način bomo svet prenovili, kolikor se sploh da prenoviti, —

če bomo najprej sebe prenovili z duhom sv. Frančiška.

Dragi tretjeredniki! Vi vidite, kako svet časti zemeljske malike, kako mu je zemlja vse, nebesa nič. Kako drvi za mamonom, Boga pa mrzi, kako pije, pleše in nori, kako dere v pogubo. Prenovite se ob 700letnici tretjega reda z duhom sv. Frančiška, postanite z njim vred norci zaradi Kristusa, hodite po svetu, kakor on, kot apostoli lepega zgleda: zatajevanja, ponižnosti in ljubezni; pokažite, da vam je zemlja blato, da so naši zakladi višji, da so naš dom nebesa, da vam je Bog vse! Išcite ne tega, kar je na zemlji, ampak tega, kar je — zgoraj, kjer je Kristus, sedeč na desnicah božjih! Amen.

Razgiblјimo se še bolj!

Posnemajmo Čehe! Vzdrāmimo Hrvate!

Čehe posnemati?! Ali ne divja na Češkem najhujši boj zoper Cerkev? Da, divja. A verne Čehe je to spodbodlo k takemu odporu in razmahu, da so nam lahko v zgled. Bolj so pridni in gibčni kakor mi.

Že zadnji Bogoljub je poročal zadaj v cerkvenem razgledu o delu in uspehih katoliških Čehov. Berite zopet danes zadaj v poročilu o shodu čeških Marijinih družb, kako se tam gori katoličani vsestransko pridno gibljejo in delajo. Nasprotniki so jih hoteli zadušiti, pa so jih le vzbudili. Nova pomlad verskega življenja je med njimi vscvetela.

Čehov je seveda več nego nas Slovencev. A kljub temu moramo reči, da nas katoličani v gorečnosti prekosé. Seveda je pri njih pritisk nasprotnikov še večji kakor pri nas; veliko jih je odpadlo. A tudi pri nas je dosti velik. Ali ne storijo vsega, kar morejo, da bi Cerkev in duhovščino kolikor mogoče ob steno pritisnili, izstradali, ljudstvu Cerkev zamrzili, mladino na svojo roko dobili, deželo s slaslabim časopisi preplavili? Ali ne grozijo že z odpadom od Cerkve?

Na ta pritisk bi jim mi morali še krepkeje odgovoriti. Kakor vihar bi moral naš odpor hruti čez deželo: Vere si ne damo vzeti! Mladine si ne damo odtrgati! Ljudstva si ne damo zastrupiti! Katoličani smo in hočemo ostati! Za vero gremo v ogenj in v smrt! — Vse moči bi morali zbrati, vse sile združiti, vse naše zveste v bojno črto postaviti, vse zaspane vzdrāmiti, vse mlačne ogreti. Vso našo organizacijo izpeljati bolj podrobno in obenem jo versko poglobiti. Shode moramo prirejati, skupna romanja, skupne pobožnosti, misijone, duhovne vaje, sveta obhajila itd.

Katoliški shodi so nekaj že naredili. A povsod jih še ni bilo, na štajerskem sploh nič. Zakaj ne? Štajerci, ali ste že dosti katoliški, ali pri vas ni nevarnosti za vero? O, nevarnost je! Ali je ne vidite? Kje je zadržek, da ni bilo nič katoliških shodov, ko ste bili iz Ljubljane pozvani, da jih skličete? Kje je kljuka? ... — Pa kar še ni, se lahko še zgodi. Mislite že zdaj na to in drugo leto jih pričakujemo zagotovo!

In zakaj ne zanesemo tega gibanja tudi na Hrvaško? S Hrvati smo tako zvezani, nanje tako navezani, da brez njih

ne opravimo mnogo ali nič. Med Hrvati je dobro jedro, mlada čila katoliška stran-ka, a treba je, da se razmahne, razširi, prodre med ljudstvo. Vemo, kje je zadržek, coklja vsega dobrega... A naše pravilo mora biti: Na Hrvaško z vsem, kar imamo dobrega! Samih nas je premalo. Tam je naš misijon, naše poslanstvo. Na Hrvaškem katoliške shode, shode in prireditve vsake vrste, najbolj verskega značaja! Zakaj bi ne bil v Zagrebu evharistični shod? Ali pa v Djako-

vem. Halo, Hrvatje, na noge! Skličite ga. Mi pridemo doli, samo namignite nam!

V Ljubljani pa bo prihodnjo pomlad shod vseh moških in mladeniških Marijinih družb. Najbrž binkoštno praznike. Vzemite na znanje vsi že zdaj! Vsi morate priti, vsi člani Marijinih družb: Fantje in možje! Vsi! Kateri imate malo peneza, zbirajte in varčujte že zdaj v ta namen! Hrvatje morate tudi k nam! Potem pridemo enkrat skupaj še s Čehi. To bo praznik!

Na pokopališču.

Ob križu križ — naš up v nadzvezdni svet,
ob grobu grob — na njih umira cvet
povezan v vence...

Jesenski dan ugaša na grobeh.

Otožen smeh

po cvetju na gomilah kroži.

O, tu nikomur se ne toži

po kratki sreči bežnih dni!

Nikjer sledi življenja ran,

pozabljen je trpljenja dan.

Kako srce vse naglo prestopil —

Kot pada list za listom raz drevo,
tako i mi izginjamo.

A ptički v senci gostih vej
pojo naprej...

O človek! Kje je tvoj ponos?

Na grobu rože šepetajo:

»Tvoj zadnji prostor — ped zemljé...

Strohnelo tvoje bo srce
in svet te bo pozabil.«

Limbarski.

Ali ni škoda?

Ne bodimo taki zapravljavci!

Ko boste tole brali, bodo Vsi Sveti in Verne duše najbrž že minule. Odpustki, ki se ta dneva dobivajo, bodo zaenkrat proč. Toda Vsi Sveti se bodo drugo leto spet vrnili, in drugi prazniki ali nedelje tudi, ob katerih se taki odpustki dobivajo. In za tistikrat bodi tole povedano:

Zdaj se v vsaki cerkvi vsaj dvakrat na leto dobivajo odpustki *toties-quoties* (izgovori *tociés-kvocies*). Tolikokrat-kolikorkrat obiščeš cerkev in moliš na namen sv. očeta, ako si enkrat pri spovedi in pri sv. obhajilu. Po nekaterih cerkvah, kjer imajo posebne pobožnosti, se pa dobivajo celo trikrat ali štirikrat na leto.

Reči moramo, da ljudje take dneve — kakor ravnokar zdaj o Vseh Svetih — za-

radi odpustkov radi prejmejo sv. zakramente. Veliko jih je pri spovedi in pri sv. obhajilu.

To je prav in lepo. — Kaj pa ni prav? Kaj ni v redu? Česa je škoda?

Škoda je, velika škoda, da ljudje te zakramente in to priliko premalo izrabijo. K spovedi gredo in k obhajilu, za odpustke pa razmeroma malo molijo. Nekaj skrbi imajo za duše, a premalo. Hitro jim je dosti in preveč.

In vendar — če verujemo, kaj je popolni odpustek, če vidimo, s kako lahkoto ga dobimo, in če pomislimo, kako duše v vicah hrepene po naši pomoči, moramo reči, da smo silno lahkomišelní, zanikrni, leni, zapravljivi. Če bi kdo vino razlival ka-

kor vodo, bi se ljudem strašno škoda zde-
lo; če bi denar trosil po cesti kakor pesek,
bi rekli, da je znorel; če bi videl denar na
tleh ležati, pa bi se mu ga ne ljubilo
pobirati, bi rekli, da je len tako, da bo
segnil.

In tako delamo mi v duhovnem oziru.
Zakladnica božja je odprta, a nam se ne
ljubi roko stegniti in noge premakniti, da bi
iz nje kaj zajeli. In če se stegnemo parkrat,
je brž dosti, takoj se naveličamo. Kdo se
pa naveliča denar pobirati, če leži na ce-
sti, dokler ga je kaj?

Ali ne uvidite, kaka škoda se tukaj
godi? Koliko gre v zgubo duhovnih zakla-
dov? Vino teče, pa se razliva po zemlji in
gre v tla, ker so ljudje preleni, da bi na-
stavili posodo in ga vjeli. Ogenj gori in vo-
da teče mimo v potokih, pa se ljudem ne
ljubi napeljati je na pogorišče, da bi gasila
strašni požar...

O, kako smo kratke pameti! In kako
slabi računarji! V posvetnih rečeh, o, tam
znamo dobro računati! Vemo natančno,
kaj kaj nese in kaj več nese, kako se na
najlažji način največ zasluži in ne zamudi-
mo nobene prilike, kjer se da kaj profiti-
rati. V duhovnih rečeh pa smo silno ne-
okretni.

Dokler so bili odpustki tako redki,
da je bilo treba iti po popolni odpustek v
svetem času v Rim, se ljudem ni zdelo
preveč iti — peš — tako dolgo pot. In če
gledamo to reč v luči žive vere, res ni pre-
dolga taka pot in prevelik trud. Zdaj pa,
ko jih je na razpolago toliko, se nam zdi
težko prestopiti prag domače cerkve...

Toda ljudje si mislijo to, kar pravi la-
tinski rek: quod rarum, carum: kar je red-
ko, to je drago; česar je pa veliko, to zgubi
svojo ceno. Pa smo zopet slabi računarji! V
svetnih rečeh je to res: kar je redko, je
drago. Če je žita, vina, živine, sploh vsake
reči veliko, ji cena pade; če je kake reči
malo, ji cena zraste. V duhovnih rečeh pa
to ne velja. Odpustek ima svojo ceno, naj
jih je malo ali veliko. Če je odpustek to,
kar nas vera uči: odpuščanje časnih kazni,

potem se teh kazni odpusti enako veliko,
naj so odpustki redki ali na gosto nasejani.

Ako je torej odpustkov toliko in jih
dobimo s tako lahkoto, da jih lahko kar
s periščem grabimo, jih zaradi tega nikar
manj ne cenimo in ne zanemarjamo, am-
pak bodimo Bogu in Cerkvi za to hva-
ležni, in to hvaležnost pokažimo s tem,
da jih pridno nabiramo! Ali ste že videli,
kako je, kadar se ribe drsté? Toliko jih je,
da jih kar z rokami grabijo in v škafe love.
O, kako ljudje hite, da jih več nalove! Po-
samezni odpustki, ki jih lahko dobimo vsak
dan, so kakor ribe, ki jih na trnek vjame-
mo; dnevi porcijunkulskih odpustkov so pa
tako obilen ribji lov, kakor kadar se ribe
drsté.

. . .

Pa morda se vam zdi način, kako se
take dneve odpustki nabirajo, nekoliko
neroden: tolikokrat iz cerkve in v cerkev
hoditi. Nekaterim se zdi to tudi neumno,
smešno. Na to nam odgovarja sv. Pavel:
modrost tega sveta je neumnost, kar se pa
svetu neumno zdi, je modro.

Res pa je, da je malo bolj težko ho-
diti v cerkev in iz cerkve, kadar je ljudi ve-
liko. Zato naj bi se ljudje malo bolj raz-
delili — časovno in krajevno. To se
pravi: tisti, ki so blizu cerkve,
naj bi prišli molit, kadar je cer-
kev bolj prazna. Odpustki se dobe
od poldne prejšnjega dne in cel drugi dan
do polnoči. Ali je prav in potrebno, da je
celo soboto popoldne, do večera, cerkev
prazna? In v nedeljo popoldne po končani
božji službi zopet vse prazno? Na vernih
duš dan pa po končanem mrtvaškem opravi-
lu cel dan nobenega molivca več v cer-
kvi? Zakaj bi ne mogli bližnji stanovalci
čez dan ali na večer priti zopet malo mo-
lit? Človeku se škoda zdi zakladov, ki se
cel dan zgubljajo v nič. In ali veste, da
se more moliti za odpustke v vsaki cer-
kvi? Tudi na podružnici! Ali pa ko-
mu na misel pride, da bi šel v nedeljo po-
poldne k bližnji podružnici za odpustke
molit?

Ne bodimo torej taki zapravljevci! Ne puščajmo tako v némar nebeških zakladov, katerih ne odvagajo milijoni in milijarde zemeljskega bogastva!

To naj bo povedano enkrat za vselej! Spomnite se na to vsako leto, kadar se približa Porcijunkula in se povrnejo Vsi Sveti!

Rožni venec za duše v vicah.

Največji katoliški učenjak-bogoslovec, sv. Tomaž Akvinski, pravi, da je molitev za rajne najizvrstnejša izmed vseh molitev. Sv. Frančišek Saleški pa v istem smislu govori, ko pravi, da dela usmiljenja do duš v vicah obsegajo v sebi vse vrste del usmiljenja.

Dušam v vicah pomagajmo na vse mogoče načine: z molitvijo, zakramenti, odpustki, miloščino, voljnim trpljenjem itd.

En način pomagati jim je poseben **rožni venec** za duše v vicah. Kakšen pa je ta? V spomin na 40 ur, katere je duša Jezusova bivala v predpeklju, da jih je tolažila in jim naznanila skorajšnje rešenje, ima ta rožni venec 40 jagod, ki jih ločijo 4 večje v 4 oddelke (desetorice). — Pri križcu se moli psalm 129: Iz globočine vpijem... kdor tega ne zna, pa en očenaš in češčenomarijo. Ravno tako na koncu. — Pri štirih debelih jagodah se reče: Gospod daj jim večni mir... ali se obude na najkrajši način tudi tri božje čednosti. — Pri 40 navadnih jagodah se pa izreka kaka kratka z odpustki obdarjena molitvica (vzdihljaj). In sicer se lahko pri vsaki desetorici moli (desetkrat) isti vzdihljaj, ali pa moliš pri vsaki desetorici drugega. Na primer: 1. Sladko Srce Jezusovo, daj da te ljubim vedno bolj, 2. »Sladko Srce Mariji-

no bodi moje rešenje«, 3. »Presveto Srce, zaupam v tebe«, 4. Božje Srce Jezusovo, spreobrne grešnike, zveličaj umirajoče, reši verne duše v vicah«. Za vsak vzdihljaj 300 dni odpustka vsakokrat.

Glavno je torej pri tem rožnem vencu, da se ž njim dobi na kratek in lahek način veliko odpustkov. In zato je ta rožni venec zelo priporočljiv. — Tri božje čednosti se na najkrajši način obude takole: »O moj Bog, verujem v tebe, ker si večna resnica. Upam v tebe, ker si neskončno dobrotljiv in usmiljen. Ljubim te nad vse, ker si vse ljubezni neizmerno vreden.« Odpustka vselej 7 let in 7 kvadragén.

Ker molekov te vrste pri nas ni lahko dobiti, se vse to lahko moli tudi na navaden molek ali celo na prste. Prijatelji duš v vicah ga molijo vsak dan. Vedno sproti pošiljajmo in spuščajmo drobtinice v vice! Koliko časa po nepotrebnem zapravimo! S praznim klepetanjem, čakanjem ali posedanjem brez dela in opravila. Na primer, ko se voziš po železnici ali na vozu, ko ponoči spati ne moreš, pa ti mine in gine ura za uro, ne da bi kaj dobrega storil, spomni se vendar na trpeče duše in spusti — ne, vsipaj jim doli zlata zrna svetih odpustkov!

Skušanim.

(Konec.)

V. Za časa skušnjav. a) Ostani miren, in ne dajaj nobenega zunanjega znamenja za časa skušnjav! Ne bodi žalosten in potrť; žalost in strah le še bolj vznemirjata domišljijo; domišljija pa slika grde predstave še živeje, in jih skuša le še bolj

živo vtisniti v spomin. Mirno in nalahko obrni svoje misli in predstave na druge stvari, osebe ali vsakdanje delo, pa prav nič boječe ali strahoma, ampak z zaupanjem in veseljem, v svesti si božje pomoči in božjega varstva in prijateljstva,

zakaj »kraljestvo božje je mir in veselje v Sv. Duhu«. (Rim. 14, 7.)

b) Pri nekaterih nespodobnih, kar nadležnih skušnjavah, ki se vsiljujejo skoraj redno ob gotovih prilikah, bo pa poleg zgoraj imenovanih pripomočkov, najizdatnejše sredstvo: preziraj skušnjava, pojdi mirno mimo nje, nič se ne zmeni zanj! Mimo priklenjenega psa gre človek mirno svojo pot, se ne zmeni zanj, naj še tako laja in z verigo rožlja; kmalu poneha in utihne.

c) Nikdar in nikoli pa ne preiskuj med skušnjava ali po skušnjavi, ali si privolil vanjo ali ne; to bi bila le druga pot, po kateri se vsiljuje ista skušnjava. Pa včasih te bo morebiti k taki neumestni preiskavi silil dvom, da si kaj privolil v skušnjava; takrat se pa spomni na to-le neovrgljivo resnico in pravilo v duhovnem življenju: dvom in popolnoma prostovoljno privoljenje v skušnjava ne moreta biti nikdar hkrati skupaj. Zakaj kdor res popolnoma prostovoljno privoli v nečisto skušnjava, ta ne more imeti niti najmanjšega dvoma ne, ali je privolil ali ne. Nasprotno še v največje zagotovilo ti je dvom, namreč:

Najgotovejše znamenje, da nisi privolil v skušnjava, je ravno dvom, ali si privolil ali ne. Če torej nisi na prvi pogled popolnoma gotov, da si privolil, potem bodi prepričan, da nisi privolil in nikar tega nič ne preiskuj!

d) Večkrat pa človek zaznava, da se pojavlja samoodsebe nižje poželjenje, t. j. k hudemu nagnjena človeška narava sama vstaja; ali dokler se človek tega nižjega poželjenja popolnoma ne zaveda in se mu popolnoma prostovoljno ne vda, o smrtnem grehu zaenkrat ne more biti nobenega sledu. — To je ona »postava greha, ki biva v naših udih in ki nasprotuje postavi človeškega duha« (Sv. Pavel, Rim. 7, 23.) ker čut in misel človeškega srca sta nagnjena k hudemu od njegove mladosti. (1. Moz. 8, 21.)

D o d a t e k : Duševno ali živčno bolni ljudje, ki bi imeli tudi težke skušnjave zoper čistost, naj si predvsem poiščejo razumne in vestne pomoči telesnega zdravnika in duševni zdravnik jim bo pomagal in z božjo pomočjo ozdravil ali vsaj lajšal in zboljšal tudi njih duševno stanje.

Gabr. Petrič, kaplan.

Še ena — zadnja in resna — o modi.

Kar smo začeli in v roke vzeli, ne smemo pustiti na cesti, izpeljati moramo do konca. Kakor že zadnjič rečeno: Nj dosti, da govorimo o modi, storiti moramo nekaj! Sicer je vse govorjenje prazno.

Zakaj se je grda moda tako razpasla? Zakaj se je oprijemlje vedno bolj tudi verno ženstvo, zakaj se je prikradla v katoliške zavode, v župnišča, v samostane? Zakaj se je predrznila v svetišča in k obhajilni mizi? Zakaj?

Zato ker — molčimo. Ker nam je vse prav, naj bo tako ali tako. Škofje govore, papež govore, svetniki govore — mi pa molčimo.

»Saj je vse eno«, tako ali tako se oblačiti. Če je to vseeno, je pa tudi vseeno, če črnici nagi letajo okoli, kakor jih je Bog

ustvaril. In če je nagota taka imenitnost, potem so oni najbolj napredni, najbolj moderni. Čast jim! Posnemajmo jih, da bomo še bolj napredni!

Tiste, katerim je vseeno in katerim se zde naše pritožbe in zahteve pretirane, vprašamo: Kaj menite, ali je to odkrivanje in razkazovanje človeškega telesa le slučajno ali je pa premišljeno in nalašč, namenoma tako narejeno? In za kakšen namen? Če mislite, da je to le slučajno, potem imate svet za zelo — nedolžen (!). Če je pa to preračunjeno in sicer preračunjeno na vzbujanje mesenosti, potem bi morali vedeti, kaj imamo storiti. Že samo namenu takemu se moramo nasproti postaviti!

In če je vseeno, zakaj potem škofje

govore? papež govore? svetniki govore in grmé zoper modo? In ne samo svetniki! Če se protestant Foerster zgraža nad to goloto in nad tistimi, ki to mirno gledajo (!), potem, potem — ali nas ne bo nekoliko sram pred njim, da smo tako brezbrizni za to? Ali smo res tako angelski, da smo neobčutljivi za vse? Ali ni sv. Pavel obsojal pogane, da so »brez občutkov«?

Ne, ni vseeno, kako se oblačimo! Sicer bi ne bil sv. Pavel naročal ženam, da naj bodo čiste, sramežljive, »v svetem oblačilu« (Tit, 2). Obleka veliko pove, kaj je v človekovi — duši.

Zato pa ne molčimo, govorimo, glas povzdignimo zoper to vsiljivo razkazovanje nagote! Najprej tam, kjer je najbolj potrebno, kjer je sramežljivost najmanj na mestu: pri obhajilu, v cerkvi, v župnišču, v samostanu, v šoli, v katoliških zavodih (n. pr. v Jugoslovanski tiskarni in vseh podobnih zavodih). — Če v župnišču vidijo tako posvetno žensko, se ljudje po pravici spodtikujejo in rečejo: o, če sme ta, zakaj pa me ne?! — Po samostanih so redovnice, zavite in zakrite, da se jim samo nosek ven vidi in še malo okoli njega, a po samostanskih hodnikih in dvoriščih letajo in skačejo tiste napol gole »merkovce«, pa je vse v redu. O enim samostanu smo pač slišali, da vsako nepristojno oblečeno učenko pošljejo domu, domačim gojenkam pa obleko popravijo in podaljšajo na stroš-

ke staršev. Tako je prav! Izgovor, da ni denarja za daljšo obleko, je prazen. Za kar ljudje hočejo denar imeti, ga že imajo.

Pa ne samo po cerkvah, po naših hišah, društvih in zavodih se ustavljajmo nepristojni noši, ampak p o v s o d ! In ne samo nekateri, ampak v s i , ki katoliško mislite in čutite! Posebno pa ve ženske same! O b v s a k i p r i l i k i ! Še tako bomo težko kaj opravili, a nekaj vendar, vsaj v naših krogih. Ne molčite torej, ampak govorite, kadar je potrebno! D e l a t i m o r a m o j a v n o m n e n j e ! In to javno mnenje moramo p r e n a r e d i t i ! Doslej mislijo: svojo goloto kazati, kako da je to imenitno. Povejte takim, da je grdo, da je nespodobno, da se dostojen človek z nevoljo od njih proč obrne! Le potem, če se to mnenje spremeni, se bo na bolje obrnilo; če ne, se bo pa nedostojnost širila vedno dalje.

Ali ne vidite, ali ne čutite, da nam namesto krščanstva vpeljujejo in vsiljujejo na vseh koncih moderno poganstvo? In poganstvo je tudi oboževanje (kult) človeškega mesa. Čimbolj meso prevladuje, tem bolj duh omaga in izginja. In to hočejo: duha zamoriti, duha ubiti.

Ali ni naša dolžnost ustavljati se temu poganstvu — na celi črti? Torej tudi temu poveličavanju mesa! Zatorej še enkrat: V s i n a v o j s k o z o p e r n e d o s t o j n o m o d o ! P o v s o d i n o b v s a k i p r i l i k i !

Imakulata.

Rožnonadahnjeni šopki hortenzij,
Imakulata, ob tvojih nogah,
julijsko solnce zlate potresa
z nežnimi prsti po tvojih rokah;
jutro dehteče te čudom oklepa:
Imakulata, kako si ti lepa!

V lilijskočisto tvojo obleko
mirta nedolžna vpleta svoj čar,
njeni cvetovi kot zvezde polnočne
širom prepregle so beli tvoj šlar;
luči se spuščajo nate iz viška:
Imakulata, kako si deviška!

V tvojih potezah je taka milina,
v tvojem pogledu tak ljubek smehlaj,
taka dobrota na ustnicah tvojih,
kot da je v tebi vtelešen ves raj.
Draga, najdražja mi slika je tvoja,
Imakulata, saj mati si moja!

M. Elizabeta.

Poziv vsem častilcem sv. Jožefa.

Danes se obračamo do Vas z nujno prošnjo: Pomagajte nam znotraj opremiti in okrasiti že zidano krasno cerkev sv. Jožefa v Ljubljani. To prošnjo boste bolj umevali, ako odgovorimo na sledeča vprašanja:

1. Kaj je sedaj s cerkvijo sv. Jožefa v Ljubljani? — Letos so nam hoteli vzeti to cerkev za posvetne namene, a niso uspeli. Zdaj se pridno polaga spodnji cementni tlak, na katerega pride šele pravi tlak iz plošč. Stal bo sam okolo 140.000 K.

2. Cerkev se bo blagoslovila in odprla z božjo pomočjo in z Vašimi obilnimi darovi prihodnje leto 1922 na praznik sv. Jožefa.

3. Česa je še treba v tej cerkvi? D zdaj stoji samo golo zidovje, znotraj pa manjka še vsega: oltarjev, klopi, tlaka, ko-ra, vrat, prižnice itd. Da moremo cerkev sploh odpreti za božjo službo, nujno potrebujemo razen stroškov za tlak še najmanj 200.000 K.

4. Kako lahko pomagate pri tem delu? Darujte sami in nabirajte po župniji milo-darov, n. pr. za plošče za tlak, da opremito oltar matere Marije, presv. Srca Jez. itd.

5. Kako plačilo dobite zato? a) Vsak dan še posebej molimo za žive in mrtve dobrotnike te cerkve; b) vsako sredo se bere sv. maša za njene dobrotnike, posebno se spominjamo Vaših v vojski padlih vojakov; c) deležni boste vseh dobrih del, ki se bo vršila v tej cerkvi; d) sv. Jožef in Marija Vam bosta priprošnjika v življenju in zlasti ob smrtni uri.

Cerkev sv. Jožefa v Ljubljani bo največja izmed cerkva na Slovenskem njemu posvečenih, bodi kakor veliko narodno svetišče vseh Slovencev. Zato nam pomagajte, da bo to svetišče tudi znotraj opremljeno in okrašeno.

Bog Vam stotero poplačaj ves Vaš trud!

Nabrane darove blagovolite pošiljati na Predstojništvo cerkve sv. Jožefa v Ljubljani.

Zvonovi zvonite... lepo!

Dragi Bogoljub!

Zadnjič si nam pa iz srca govoril, vsem prijateljem lepega zvonjenja, ko si pisal, da bodi zvonilo primerno veliko, zlasti pa lepo. Za to te moram pohvaliti. Toda obenem te moram pokregati. Če imaš kake pametne misli, zakaj jih pa po-veš tako pozno, ko je že toliko — zavo-ženega! Od vseh strani nam že bijejo na uho ti malo prijetni železni glasovi. Ko bi bil ti svoje mnenje prej povedal, bi morda bilo toliko tega. — Na ljubljanskem »ve-likem semnju« smo imeli priliko priznerjati oboje vrste zvonove. Tu se je videl raz-loček! Kakor noč in dan! Slišale so se tudi razne sodbe in opazke. Eden je rekel: Rajši dam za te (bronaste) tisočak, kakor za one groš. Neki Nemec je rekel o je-

klenih: Das sind Indianerglocken — to so indijanski zvonovi. Tretji je rekel: Naši ljudje bodo izgubili čut za lepoto... Zato, Bogoljub nadaljuj, kar si začel: priporočaj samo lepe zvonove, in to so bronasti. Zelo moder je tvoj nasvet, naj se bronasti zvo-novi naročajo polagoma, eden za drugim; najprej manjši, potem večji. Zagorjan.

• • •

Odgovor. Vi se motite, ljubi pri-jatelj lepega zvonjenja, če mislite, da bi bil Bogoljub kaj zabranil nabavo železnih zvo-nov, ko bi bil že prej o tem spregovoril. Ali niste brali v Domoljubu, da so na »sej-mu« dobili 50 naročil za jeklene, a le 30 za bronaste? Ali so tisti naročniki kaj brali Bogoljuba ali ne, to ni znano. A to je že stara skušnja pri naši hiši: Bogoljub piše

po svoje, berejo ga ljudje menda že še nekaj, a delajo — po svoje.

Sicer pa, kakor zadnjič rečeno, se to ljudem ne more zameriti, če so se naveličali poslušati tisti edini klenkovec v zvoniku in so si za prvo silo omislili enega ali par jeklenih. Kar imamo za napako, je to, da so ti zvonovi tako veliki, kakor bi bili za večno. Na ta način je pa resnično, da marsikje ne bomo več slišali lepega zvonjenja...

Če sme Bogoljub kaj svetovati, bi torej še enkrat priporočil, kar je že zgoraj omenjeno, da naj se bronasti naročajo stopnjevale, najprej manjši, potem večji. (Tako sem šel zadnjič mimo Mengša in slišal, da sta naročena dva manjša, večji pa čaka boljših časov. In tako še marsikje. Priliko sem imel medtem poslušati tudi nove —

seveda bronaste — v Nazarih v savinjski dolini. Niso veliki — trije — a za to župnijo dosti veliki. Velikim župnijam se že spodobijo štirje zvonovi, za manjše pa zadostujejo tudi trije. Glavno je, da so lepi! In nazarski so taki. Izvrstno so se posrečili. Človek bi jih poslušal in le poslušal. Kakor bi se lepe narodne pesmi nikoli ne naveličal poslušati, tako ne lepih zvonov. To dvoje je najlepša muzika, lepša kakor kak umeten koncert.)

Še ena opazka bodi dovoljena: Napisi na zvonovih naj bi bili slovenski, ne latinski, kakor smo jih nekje... brali. Kajti napisi so za to, da jih ljudje razumejo.

Pa brez zamere — prijatelji in imetniki jeklenih zvonov! Le veselite se jih in pridno zvonite z njimi, da bodo prej — novi!

Zvonar.

Zgodi se Tvoja volja!

(Piše V. Čadež.)

(Dalje.)

Bog je dal vsakemu človeku gotove dušne in telesne zmožnosti; temu večje, drugemu manjše. Naša spačena narava nas rada navdaja z željami po večjih, lepših zmožnostih, da bi si z njimi pridobili večjo slavo pred svetom. Vse drugače pa ravna, kdor sodi po duhu in ne po mesu; s hvaležnostjo priznava Boga za delivca vseh dobrot in je popolnoma ravnodušen glede svojih dušnih in telesnih darov; zaveda se, da mu je Bog dal zmožnosti, ki jih potrebuje za svoj stan in da bo le od teh dajal odgovor. Takoj zatre v sebi vsako željo n. pr. po sijajnejših talentih, ker čuti, da se po takih željah oglašča v človeku stari grešni Adam; zato tudi ne želi nič več biti kot je po svojem stanu, v katerega ga je Bog poklical. Eva je verjela kači, da bosta ona in njen, mož kakor bogova, a kam jo je pahnila ta želja! Kolikor časa bo na svetu človeški rod, bo zdihoval pod usodnimi posledicami te grešne želje. Bogu vdani človek se ne vsiljuje v opravila

in službe, za katere nima zmožnosti, kojih mu Bog zato ni dal, ker ga ni odločil za ona opravila.

Stari Grki so verovali sledečo bajko o Heliju, bogu solnca. Vsako jutro je Helios na zlatem vozu stoje peljal solnce preko neba s štirimi ognjenimi belci, a na večer je zavozil trudne konje v morje. Imel je sina Faetona, ki ga je prosil, naj bi mu vsaj enkrat dovolil peljati solnčni voz. Oče mu je zastoj ugovarjal, kako strma in nevarna da je pot. Slednjič se je Helios vdal. Ali konji so takoj čutili, da jih ne vozi navaden voznik in zavozili so na razne kraje. Enkrat so prišli preblizu zemlje, tako da so Afrikanci vsled prehude vročine počrneli, drugič zopet so zadeli ob najvišje zvezde. Razjarjen nad tem je najvišji bog Zevs treščil strelo v predrznega Faetona, ki se je mrtev zvrnil v morje, zlati voz pa se je razdrobil na kosce. — To je le bajka, iz koje pa lahko povzamemo to zrno: ne vtikati se v službe, za katere nas Bog ni

usposobil, saj nam je zadostno razodel svojo voljo, ker nam ni hotel dati gotovih zmožnosti.

Brezdvomno so nekaj dragocenega izredne dušne zmožnosti, kakor izvrsten spomin, duhovitost, izboren posluš itd.; a prav tako tiči po drugi strani v njih velika nevarnost, da človek te darove Stvarnikove začne zlorabljati, podobno kakor zna le malokdo obilno bogastvo prav obračati. Nenavadno nadarjeni ljudje se radi preveč zanašajo na svoje talente, neradi molijo, se povzdigujejo nad druge ljudi in jih prezirajo kot manj vredne; tako so jim njihovi talenti velikokrat, ker jih ne uporabljajo po volji božji, le v pogubo. Zahvali torej Boga, če te ni obdaril z nenavadnimi darovi in vedi, da je zate najboljša to, kar ti je Bog podelil! Le skrbí, da boš svoje zmožnosti prav razvijal in ž njimi dosegel, kar je mogoče, da ne boš zavržen, kakor evangelijski hlapec, ki je zakopal v zemljo en talent, kojega mu je dal gospodar, dočim sta si druga dva hlapca s podeljenimi talenti pridobila še novih. (Mat. 25, 14—30.) Naj dostavimo še besede Tomaža Kempčana: »Kdor je manj prejel, ni da bi zato žaloval, bil nevoljen ali bogatejšega zavidal. Vse je Tvoje in zato Te moramo hvaliti v vseh rečeh. Ti veš, kakšnih darov potrebuje vsak; zakaj pa da ima eden manj, drugi pa več, o tem ne gre nam soditi, ampak Tebi, ki prav ceniš vsakega zasluge.« (Hoja III. 22.)

Prav isto velja o dušnih in telesnih napakah. Po božji naredbi jih imamo, kar jih imamo. Skoro vsak se jih sramuje in jih prikriva, kolikor more. Sklepov božje previdnosti glede njih pa itak ne moremo doumeti; sprejeti jih moramo kot križ, od Boga nam naložen. Sv. pismo nam pripoveduje svarilen zgled v tem pogledu. Giezi, hlapec preroka Elizeja, si je na zvijačen način prisvojil dva talenta srebra in dvojno oblačilo od Naamana, kojega je Elizej ozdravil gubove bolezni. Pa kazni mu je bila hitro za petami. Elizeju je bila razodeta njegova zvijača in ta mu je napovedal kazni: »Gobe Naamanove se bo-

do prijelo tebe in tvojega zaroda do vekomaj.« (IV. Kralj. 5, 27.) Za omenjeni greh je trpel torej ves rod Giezejev, dokler ni izumrl. Kdo bi se drznil trditi, da Bog ni pravično ravnal? Če je napaka (n. pr. pohabljenost, slab spomin) posledica greha tvojih starišev, se uči iz tega še bolj sovražiti greh in sam tem skrbneje pazi, da ne boš zabredel v isti greh. Je pa v resnici žalostno opazati, kako celi rodovi trpe na posledicah greha prednikov. Otroka strastnega alkoholika lahko precej spoznaš kot takega. Dušna in telesna zastarelost sta žalostna dediščina po brezsrčnem očetu-pijancu, ali celo materi-pijanki. Toda če se oni, ki trpe za greh svojih starišev, ne vda istemu grehu, je zanj posledica greha ne kazni, ampak zdravilo; in to ne le zanj, ampak tudi za druge, ki iz tega tembolj spoznavajo ostudnost greha.

Božja previdnost nam večkrat pošilja bolezní, kojim za vedno odidemo šele s smrtjo. Kakor vselej, tako ima Bog tudi pri tem svoje najsvetejše namene. Bolezen je že marsikoga zavrnila s pota pregrehe na pot zveličanja; marsikomu je že odprla oči, d a je šele v bolezní spoznal samega sebe in se zdrznil ter streznil pri tem spoznanju. Saj je še celo kruti kralj Antijoh v strašni bolezní malo pred smrtjo spoznal, kako se je pregrešil nad Judi in njihovim templom. Hudobnežu so iz telesa lezli črvi in živemu je meso v bolečinah odpadalo. In kaj je bil sad te gnusne bolezni? Sv. pismo pripoveduje: »Odslej tedaj potrj po prevelikm napuhu začne spoznavati samega sebe, ko ga je opominjala nebeška pokora in ko so se bolečine vsak trenotek večale.« (II. Mak. 9, 11.) Iz strahu pred smrtjo je hitel delati sklepe, kako bo popravil storjene krivice in po vseh krajih na zemlji oznanjal božjo mogočnost. Bolezen je povzročila v njem tako premembo, ker je vsaj takrat imel voljo obljubo spolniti. Človek le prerad zaupa sam vase in se zanese na svojo moč; v bolezní mu pa hitro vzraste spoznanje, da se je njegovo zaupanje naslanjalo na trst, ki ga veter maje. Za svojo trmoglavost se je že

ta in oni pokoril veliko let na bolniški postelji. Pametni ljudje so ga svarili, naj se varuje n. pr. prehlajenja, ki mu lahko za vedno vzame zdravje, a verjel ni nikomur, ker je bil sam pri sebi moder bolj kot vsi drugi: dolgotrajna bolezen ga je korenito ozdravila trmoglavosti. Posledica nerednega življenja je navadno bolezen, kakor

Ni dvoma, da je pogosto namen bolezn — spreobrnjenje. Bodi pa že to ali ono, gotovo je vsaka bolezen poslanka božja, ki ima pri nas izvršiti važno nalogo; zato jo pa moramo vdano sprejeti z vsemi okolnostmi, ki so nujno združene z njo. Ni naša stvar, odločati, kaj bi še potrpehi, če bi le tega in tega ne bilo, ampak naša stvar

M. Katarina Majhnič.

uči skušnja in potrjuje tudi sv. pismo, ki pravi: »Kdor greši pred očmi svojega Stvarnika, pride zdravniku v roke.« (Sir. 38, 15) in se tako zopet potrjujejo besede sv. pisma: »S čimer kdo greši, s tem je tudi pokorjen.« (Modr. 11, 11.) Premnogi nečistniki, pijanci, ponočnjaki itd. bi iz svoje izkušnje lahko izpričali to resnico.

je, bolezen kot tako sprejeti brez ozira na to, ali je težka ali ne, ali je nevarna ali ne. Pač moramo rabiti pomočke za odvrnenje bolezn — kakor smo že govorili o tem — uspeh pomočkov pa zopet prepustiti Bogu, kateremu brez ugovora pri-pustimo, da nam pusti bolezen kakor in kolikor časa hoče.

(Dalje.)

† M. Katarina Majhnič.

Dne 28. julija 1921 je umrla v uršulinskem samostanu v Škofji Loki častita gospa mati Katarina Majhnič, provincialna prednica, v 80. letu svoje starosti in v 62. letu svojega redovnega življenja.

Blaga pokojnica, za katero žalujejo poleg uršulink jugoslovanskih samostanov tudi sestre uršulinke iz Čehoslovaške in Avstrije, je bila rojena v Ljubljani dne 17. avgusta 1841. leta. Pri sv. krstu so ji dali ime Marija. V nežni starosti je izgubila starše. Ko je dorasla v mladenko, je čutila v sebi klic božji, ki jo je vabil, da se posveti Bogu v redovnem poklicu. Nameravala je vstopiti v najstrožji red. Toda njen varuh, ki je sprevidel, da je za to prešibkega zdravja, ji je svetoval, naj se obrne na uršulinke v Škoji Loki in tam prosi za sprejem. V želji varuhovi je spoznala Marija voljo božjo; 19 let stara, v cvetu mladosti, je zapustila svet ter se v škofjeloškem samostanu oklenila z vso gorečnostjo redovnega življenja. Dne 18. jan. 1860 je prejela kot s. Katarina redovno obleko, dne 30. apr. 1866 pa je napravila sv. obljube.

Zdi se, da je odločilo nebo pokojnico za posebno nalogo, ki naj jo izvrši ne le v loškem samostanu temveč tudi v drugih samostanih, da, v uršulinskem redu sploh.

Kot mlada redovnica je delovala več let pri vzgoji in v šoli. Ker so predstojniki spoznali njene vrline, so ji že l. 1878. poverili važno službo. Postala je voditeljica novink; kot taka naj vzgaja mlade sestre in vnema v njih z zgledom in z besedo pravega redovnega duha. Pred 30. leti, 22. avg. 1891, pa jo je samostanska družina izvolila za prednico. To častno mesto je zavzemala nad 27 let.

Kdor pozna Škofjo Loko ali se je vsaj vozil na progi Ljubljana—Jesenice, pozna tudi loški grad, ki kraljuje nad starim mestom ter daje celi okolici tako značilno in prelepo lice. Ta grad, ki ga je l. 1526 sezidal brižinski škof Filip in je prešel tekom časa v last države in pozneje zasebnikov, so kupile loške uršulinke. Ali grad ni bil zidan za dekliški vzgojni zavod — v gradu je bila sodnija z drugimi uradi, v stolpih ječe, sredi dvorišča 35 metrov visok stolp, hlevi — vse to je bilo treba preurediti, podreti, prezidati, prikrojiti zahtevam in potrebam vzgojnega zavoda.

M. Katarina je umevala potrebe; njena dalekovidnost, neustrašenost in podjetnost, v prvi vrsti pa njeno naravnost junaško zaupanje v Boga jo je vodilo, ko se je lotila velikankega dela in danes ti grad, ta najlepši dekliški zavod, kliče: Delo M. Katarine!

In lastni vodovod v grad in samostan, in dvorana za razvedrilo, vse, vse — M. Katarina se ni strašila ne zaprek, ne stroškov. Še med vojsko 1915 je poskrbela, da so umetniki ozaljšali in preslikali ljubko kapelico v gradu.

In stopi v uršulinsko cerkev v Loki! Občuduj sliko velikega oltarja — delo Kastnerjevo, oltar sam — delo Vurnikovo, oba kerubina — delo Bizjakovo, slikarije v cerkvi — delo Jebačinovo; ta cerkev s svojo lepoto in vso zares umetniško opravo priča: Delo M. Katarine. Ona je snovala, skrbela, delala, prenavljala, da je dala evharističnemu Bogu kar najlepše bivališče.

Pa važnejše kot vse vnanje delo je bilo ono, kar je blaga pokojnica storila v prosep mladine. Pod njenim prioratom so se uršulinske šole razširile. Iz štirirazredne vnanje šole je nastala v teku teh let šestrazredna šola. Da bi loškim materam olajšala vzgojno delo, je otvorila otroški vrtec za deklice in dečke. Napredovala je tudi notranja šola v zavodu. Dobila je meščansko šolo in učiteljsko. Vzgoja mladine, rešitev mladine, to je bil smoter njenega truda za pevdzigo šol. »Delajte za ljubo mladino, vodite otroke k Jezusu!« to je bil opomin, to je bilo bodrilo častite matere. Gojenke naj dobe najboljšo šolo in najboljšo vzgojo, to si je stavila za nalogo, ter storila vse, da je imela v hiši vedno prvovrstnih učiteljic in vzgojiteljic. Svojim duhovnim hčeram je nudila vse, da so se mogle izobraževati ter napredovati. Dobivala je v hišo predavatelje, pošiljala redovnice v študijske svrhe na razne prireditve, ter v hišo uvedla prav vse, kar je zapazila, da imajo drugod boljšega, modernejšega. V svoji redovni družini je vzgojila učiteljice in vzgojiteljice, dala jih izobraziti v vseh znanostih in vedah ter umetnostih. Nunske šole in dekliški zavod sta zaslovela, število gojenk je raslo, dokaz, da starši zaupajo zavodu, njega šoli in vzgoji.

Prišla je vojna. napoved med Avstrijo in Italijo. Vojaštvo je zasedlo vse prostore notranje in vnanje šole. M. Katarina se ni ustrašila žrtev in stroškov, da omogoči mladini nemoteno šolanje, da varuje deklice pred strupenimi vplivi vojske in propadajoče morale. Številne deklice, ki so pribežale v zaledje, je sprejela z materinsko ljubeznijo, poskrbela za življenje, poskrbela za obleko. Številne goriške uršulinke so dobile v Škofji Loki nov dom, ko jih je vojska pregnala iz Gorice.

Važno je, kar je častita mati kot prednica storila s svojim vnanjim delom, važnejše je to, kar je storila v povzdigo šolstva, a najvažnejše

je njeno notranje delo za procvit samostanskega življenja. Delokrog loških uršulink se je širil, njihovo število se je večalo. V 27. letih ko je bila č. mati Katarina prednica, je odprla 89 mladenkam samostanska vrata ter jih sprejela za svoje duhovne hčere. 38 njenih duhovnih hčera je pa v ti dobi umrlo. S kakšnim veseljem so pač hitele v nebesih svoji ljubi materi nasproti!

Ko so sv. oče Leon XIII. vabili uršulinke, naj se združijo, se je č. mati rada odzvala klicu. Prežeta ljubezni do sv. Cerkve in polna vdanosti do sv. Očeta, v katerem je videla in spoštovala namestnika Kristusovega, je spoznala v njegovi želji voljo božjo. Sedež unije t. j. združenja uršulink je Rim. Tja se je častita mati podal leta 1910 prvič k posvetovanju. Po 40 letih svojega bivanja v samostanu je takrat prvič prestopila samostanski prag in ker v času, ko je ona vstopila v red, v naših krajih še ni bilo železnice, se je pri ti priliki tudi prvič vozila z vlakom.

Sedem let nato jo je dolžnost zopet klicala v Rim, leta 1910 je tretjič prisostvovala generalnemu kapitelju in lansko leto je kljub visoki starosti zopet pohitela v sv. mešto. Dasi so ta potovanja imela za priletno redovnico gotovo svoje neprijetnosti, vendar se jih je častita mati izredno rada spominjala. Posebno živo so ji ostali v spominu trenutki, v katerih je osebno pokazala sv. očetu svojo vdanost in prejela iz roke namestnika Kristusovega sv. obhajilo. Pri teh svojih potovanjih si je pokojnica ogledala rimske cerkve, katedrale; obiskala Assisi in njega svetišča, bila v Loretu ter poromala v Brescio na grob sv. Angele, ustanoviteljice uršulinskega reda.

Leta 1918 je bila M. Katarina izvoljena za provincialno prednico. Kot taka ni bila mati in voditeljica le uršulink škofjeloškega samostana, ampak njeni materinski skrbi so bili izročeni še drugi samostani. Kamor je prišla, povsod so druge redovnice v nji blago,

skrbno mater. Na zadnjem vizitacijskem potovanju je bila pokojnica letos od 15. junija do 11. julija. Obiskala je ljubljanski samostan, nakar je bivala nekaj časa v dunajskem uršulinskem samostanu. Nato se je podala v Čehoslovaško, kjer se je mudila v samostanu v Trnovi in Bratislavi. Odtod je potovala preko Dunaja v Linc. Dne 11. julija — 16 dni pred svojo smrtjo — se je vrnila v Škofjo Loko. Dolgo potovanje je bilo jako naporno za osemdesetletno predstojnico. Toda kot močna žena, kot redovnica, ki ne pozna udobnosti, je skrbela le, da izpolni svojo dolžnost. Tudi ko se je vrnila, ni iskala počitka. Takoj prvi dan po svojem povratku je bila že pred 5. uro zjutraj v koru pri molitvi. Po noči nato so ji odpovedale moči. Srce, ono blago materinsko srce, ki je toliko molilo, toliko žrtvovalo, toliko skrbelo, je otrpnilo. Šestnajst dni je častita mati trpela. V teh dneh trpljenja si je prislužila pač še marsikak biser za svojo krono, svojim redovnicam pa je dala najlepši zgled hčere sv. Angele.

Sedaj je ni več. 30. julija so jo pokopali na loškem pokopališču. Pogrebni spreved je ob številni asistenci redovne in svetne duhovščine vodil presvetli g. škof dr. Andrej Karlin. Med svojimi hčerami počiva; grob je preprost, ne kaže, da krije zemske ostanke tako velike žene in uršulinke. Preprost križ, kot je bil križ Njega, ki mu je bila nevesta, na grobu cvetje — v znak tiste ljubezni, katero je imela pokojnica za mladino, to cvetje človeštva.

In duša njena? Dosegla je, kar je pokojnica ob tolikih redovnih slovesnostih in vedno tako navdušeno pela: Ecce quod concupivi iam video, quod speravi iam teneo, ipsi sum iuncta in coelis, quem in terra posita tota devotione dilexi: Glejte, kar sem želela, že gledam, kar sem upala, že imam — z Njim sem združena v nebesih, ki sem ga na zemlji z vso prisrčnostjo ljubila.

Posvetitev.

Ponosne, da smo Tvoje hčere
obnavljamo prisego dano:
Me hočemo po Tvojem vzoru
Bogu služiti zvesto, vdano.

Za božjo — Tvojo čast, Marija,
za bližnjih, naših duš rešenje:
na to naj merijo vse misli,
vse bodi posvečeno ti življenje.

A Ti, o Mati, nas podpiraj,
ne puščaj samih nas nikdar,
ob Tebi upamo hoditi
po potih čednosti vsikdar.

M. J. Gorenjka.

Kako je s posvečenjem družin?

Prav malo zanimanja. Stvar se zdi ljudem malo previsoka, presveta, bolj ali manj nepotrebna, — stvar, brez katere se da ravno tako dobro živeti.

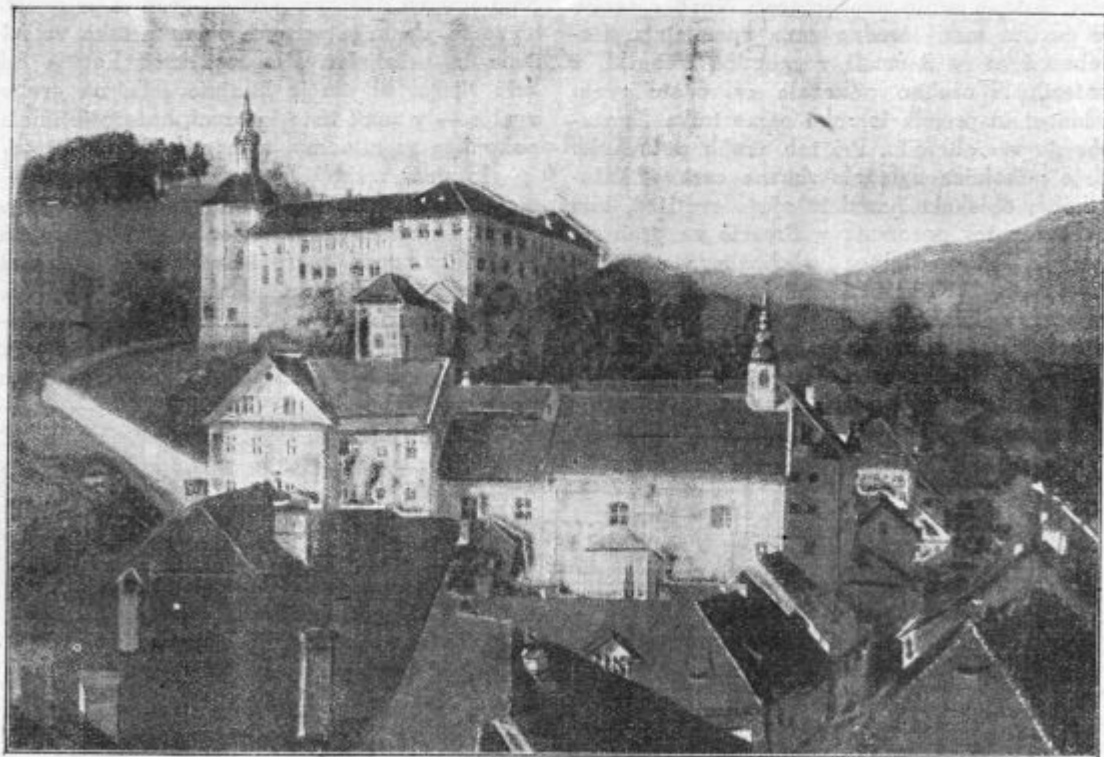
Tako sodimo pri nas. In vendar se je po katoliškem svetu posvetilo že štiri milijone družin. Torej morajo drugod vendar malo bolj spoznati potrebo in bolj ceniti vrednost posvečenja, ali pa sploh biti boljši kristjani. Pa pravimo, kako smo Slovenci verni in pobožni! E, hladni smo, hladni! Potrebno bi bilo, da nas plamen božjega Srca bolj užge. »Ogenj sem prišel prineset na svet, in kaj hočem, kakor da se vname« — tudi po Slovenskem.

Kakor rečeno: dobiti moramo pregled vseh posvečenih družin. Saj prav nič ne vemo, kako je s posvečenjem v posameznih župnijah, škofijah, na Sloven-

skem sploh. Vsaka župnija naj ima zapisnik posvečenih družin. In ta zapisnik naj se pošlje v prepisu osrednji pisarni posvečenja. Ta osrednja pisarna je za ljubljansko škofijo pri jezuitih v Ljubljani, za lavantinsko pa uredništvo Glasnika najsv. Src v Mariboru. Primerne vpisovalne pole se bodo dale tiskati.

Knjižica o posvečenju bo v rokopisu kmalu gotova. V Cirilovi tiskarni v Mariboru imajo pa tudi malo knjižico »Posvetitev družin...«, ki je stala s poštnino vred le 50 vinarjev, danes bo morda že 1 krono. Prav bi bilo, da bi tudi to knjižico pokupili da ne bo splesnila v magacinu, ampak rodila svoj sad.

Srce Jezusovo, ki goriš v ljubezni do nas, vzemi naše srce z ljubeznijo do Tebe!

Uršulinški samostan v Škofji Loki.

Shoda prednic in prednikov Marijinih družb dne 14. in 15. avgusta.

Oba shoda sta bila lepa, splošna zadovoljnost je vladala pri obeh, — ko bi nam le ne bili grenili veselja tisti, ki jih — ni bilo. Žalibog torej, da moramo poročilo o teh dveh lepih zbiranjih zopet pričeti z bridko pritožbo nad neredom in nepokorščino, ki vlada po naših družbah.

Najprijetneje bi bilo sicer o tem molčati in pripovedovati samo, kako smo se na shodu dobro imeli, ter si ne dati greniti veselja od tistih, ki ne ubogajo. Toda ni mogoče mimo tega molče iti. Kako hočemo drugače napake odpraviti? Prisiljeni smo povedati in grajati, kar ni prav, dokler se ne zboljša. Bolni potrebujejo zdravnika, ne zdravi. In ker je bolj prav, da neprijetne reči prej odpravimo, zato se pogovorimo najprej s tistimi ali o tistih, ki jih ni bilo; potem šele pride poročilo o shodu.

Ta shod — kakor tudi že prej naše prošnje za sporočila o odsekih — nam je šele odkril silno nediscipliniranost (t. j. pomanjkanje reda in pokorščine) naših Marijinih družb. Kaj je to »disciplina« in kakšna bodi, o tem bo »Bogoljub« govoril prihodnjič. Za danes bodi ugotovljeno samo žalostno dejstvo, da discipline v naših družbah bridko manjka. Nobena armada brez discipline (reda in pokorščine) ne more zmagati. Ali pa je to kaka disciplina, če se skliče shod tistih, ki pri družbi »zvonec nosijo«, ki imajo biti v vsakem oziru prvi, najbolj pridni, najbolj goreči, na migljaj pokorni, vsem drugim v zgled — ko se pa skličejo na shod, jih manjka — polovico! Pač jih je prišlo 10 s Štajerskega, ki niso

bile dolžne, prišla je iz Šoštanja in od Ormoža, kar je že cela »rajža« do Ljubljane, pač je prišla iz Vinice, ki ima 4 ure do železnice in 5 ur po železnici, pač je prišla ena 6 ur daleč peš, ker nima železnice — a ni je bilo izpod Šmarne gore, iz Mengša, Ihana, Tomišlja!! To so najbližje fare, iz katerih smo jih pogrešali. Ali hočemo tudi druge naštet? Bilo bi zelo zanimivo, a nemogoče je, preveč jih je: celih 120 je manjkalo, samo deklških — da o mladeniških molčimo! Če je ni bilo iz Osilnice, ki ima 8 ur do železnice, se to da opravičiti — a iz ljubljanske okolice in iz krajev, ki so blizu železnice! Celo poletje je vse polno shodov na vseh krajih, po katerih hodijo fantje in dekleta v trumah, z velikimi stroški, in je še vprašanje, če je na teh shodih vse v redu... Enkrat samkrat na leto pa eden ali ena na stroške cele družbe ne more priti! Sami presodite, kaka je to skrb za Marijine družbe! Iz tega je razvidno, da ima pri nas veljavo samo to, kar je na zunaj šumeče in bliščeče, a tiho, notranje, duševno delo nima cene.

Zakaj jih ni bilo? Voditelju Ljubljani ene najbližjih družb, ki na shodu ni bila zastopana, sem pisal: Prosim lepo pojasnila, zakaj zastopnice Vaše družbe ni bilo, ker si ne morem tega razlagati, ko bi vendar lahko sprehajaje prišla v Ljubljano!? Odgovor je bil: Po pravici si nevoljen, kakor tudi jaz. Vse je bilo dogovorjeno, da pojde, — pa ne... Ena udeleženka je rekla: Šele včeraj so mi rekli gospod, da naj grem. Odgovor: Seveda je prav in potrebno, da ti gospod rečejo, če se sama ne spomniš, a

duhovnik ima sto takih skrbi, ti imaš pa kot prednica samo to skrb, torej ne smeš šele čakati, da ti kdo reče, ampak moraš sama skrbeti za to. Vsak prednik in prednica, bi človek sodil, bo le mislil, kako bi mogel za družbo kaj storiti, kje se bo mogel kaj izkazati. Pričakovali bi, da si bo vsak in vsaka štela v svet o d o l ž n o s t pri takem zboru zraven biti, da bo šla z veseljem in ponosom na tako zborovanje, češ, danes je pa za nas nekaj! In takih tudi mnogo prednic je in tudi nekaj prednikov, saj je ena govornica na shodu s ponosom rekla: Danes smo pa me enkrat na vrsti! A druge pa medtem, ko je njih zborovanje, doma spé... Neverjetna malomarnost!

Pripomnjeno bodi, da je bila ravno tisto jutro, ko so prednice skupaj hodile, velika ploha. Morda je to ali ono ravno ploha zadržala; a ploha je trajala vendar le nekaj časa in tistih, ki imajo dovolj ognja v srcu, tudi ploha ni ustavila. »Močna kakor smrt je ljubezen, silna kakor pekel je gorečnost, obilne vode ne morejo ugasiti ljubezni in reke je ne bodo zalile. Njene baklje so baklje ognja in plamena«. (Vis. pesem.)

Pa če je kdo upravičeno zadržan, se mora res opravičiti. To pa je storila le ena sama, (ki ima pet ur do železnice), druge se pa ne zganejo in ne zmenijo nič. Če domačega vodnika ne ubogate, ni prav; če pa osrednjega vodstva ne ubogate, naj bo pa prav, kajne?! Pri navadnih družbenih shodih se mora kontrolirati, kdo se shoda udeleži, kdo ne, in odsotni se morajo opravičiti, če ne, se jim napravi v zapisnik pika: neopravičeno od shoda izostal! Naš shod pa je bil važnejši od navadnega shoda. Zato tudi vsaka neopravičeno izostala družba ali prednica zasluži piko.

Naj bo dosti tega »kreganja«! Po pravici povem, da me je že sram, vedno grajati družbe. Kakšen pojem naj dobe o njih drugi? A kako naj drugače red napravimo? Pa tega mora biti konec! Naj je bilo to, da vas je bilo treba kregati, danes zadnjikrat! Znaprej mora biti drugače, vse drugače! Organizacija brez discipline ni nikaka or-

ganizacija. Kaka pa bodi disciplina po družbah, o tem prihodnjč.

Dekliško zborovanje.

Kako je torej bilo na naših dveh shodih? Prav čedno. Ko so bile dekleta vprašane, če jim je kaj žal, da so prišle, so odločno odkimale, skoro da bi bile razžaljene zaradi takega vprašanja.

Deklet je bilo blizu 200, družb zastopanih pa le 131; od nekaterih družb sta prišli po dve, kar se jim ni branilo; ker je bilo prostora v kapeli in dvorani toliko, da bi bili prav lahko spravili pod streho vse tiste, ki bi morale priti, pa jih ni bilo.

Iz lavantinske škofije je prišlo deset zastopnic družb: iz Trbovelj, Loke pri Zidanem mostu, Teharjev, Braslovč, Petrovč, Brežic, Sv. Tomaža pri Ormožu, Sromelj, Sv. Križa pri Slatini, Šmihela pri Šoštanju.

Ob 9. uri je bila v kapeli Lichtenturnski sv. maša s kratko pridigo. Takoj nato zborovanje v dvorani, ki je ravno pod kapelo. Zborovanje je trajalo od 10. do 1. in od pol 3. do 5. ure, torej pet ur in pol. Najprej se je odposlal pozdrav in poklon presvetlemu g. knezoškofu. Hoteli smo brzojavno pozdraviti tudi zbor čeških družb v Brnu, a brzojav bi bil stal nad 500 kron, zato smo to opustili, ker smo jim že prej poslali pismen pozdrav.

Predavanja so imeli sledeči gospodje:

Podpisani: o nalogah prednice;

P. Ramšak, S. I.: o nalogah predstojništva.

Stolni vikar Matija Škrbec (kot namestnik zadržanega dr. Merharja): Kongregacije in druge organizacije;

Dr. Anton Zdešar C. M.: Apostolsko delo;

Podpisani: O veselju in zabavi v Mar. družbah.

Nato so govorile tri dekleta jako čedne govore: zastopnice družb iz Smlednika, Svibnega in Jesenic. Po govorih pa se je vnel razgovor, Dekleta so prav pogumno izražale svoje želje, pritožbe in stavila vprašanja.

Glede nabiranja za misijone se je določilo, — ker se razne misijonske družbe obračajo do Mar. družb za podporo — da naj družbe nabirajo za misijone sploh in potem naj misijonski odsek ali predstojništvo razdeli nabrano svoto misijonskim družbam po svoji previdnosti. Torej ne za vsako misijonsko družbo posebe nabirati, da ne bo preveč nadlegovanja! Klaverjevi družbi se je dovolilo, da sme razposlati svoja vabila Mar. družbam k pristopu. Poudarjalo pa se je, naj družbe našega prvega in edinega domačega misijonišča v Grobljah ne pozabijo!

Govorilo se je o Bogoljubu, da naj izhaja vsak mesec, o sejah predstojništva, o kontroli, o odsekih, o razširjanju časnikov, o naraščanju, o javnih nastopih deklet, o skupnem petju, o glasni in ubrani molitvi, o modi in drugih napakah pri družbah. Članice so obljubile, da bodo rade nabirale za dvorano Marijinih družb v Ljubljani.

Posvetovanje je trajalo do 5. ure. Ob 5. uri so bile v kapeli pete litanije, potem so se udeleženke večinoma vse še tisti večer zadovoljne odpeljale z vlaki na vse strani proti domu.

Mladeniško zborovanje.

Zastopnikov mladeniških (in moških) družb je bilo dosti več, kakor je bilo naznanjenih, — ker naznanjenih je bilo prav malo. Vseh udeležencev je bilo 85, zastopanih pa 46 družb, kar je seveda tudi premalo.

Ob 9. uri je bila v marijaniški kapeli sv. maša s petjem in blagoslovom. Po sv.

maši je imel kratko pridigo P. V. Kopatin, superijor jezuitov.

Govori in govorniki so bili, kakor pri dekliskem zborovanju. Le profesor dr. Merhar je sam govoril o kongregacijah in drugih organizacijah.

Po končanih govorih je bil tudi razgovor. Med drugimi je nekaj več spregovoril prednik akademske (visokošolske) kongregacije, jurist Viktor Korošec, in dal nekaj spodbude navzočim fantom. Govorilo se je o sejah — čim več sej, več življenja v družbi, o prejemanju zakramentov, o kontroli, o Orlih, o raznih shodih itd.

K sklepu se je naznanilo, da bo prihodnjo pomlad velik shod vseh mladeniških in moških družb slovenskih v Ljubljani. Naj fantje na to že zdaj mislijo in se pripravljajo!

Tudi fantom menda ni bilo žal, da so prišli na zborovanje. Končalo se je istotako ob 5. uri z litanijami, na kar so se udeleženci zadovoljni razšli.

Kakor slišimo, so udeleženke in udeleženci doma poročali pri sejah predstojništva ali celo pred celo družbo, kaj so slišali v Ljubljani. Dobili so malo boljše pojme, kako se morajo družbe gibati, da bo v njih več življenja, več delovanja, več veselja in več uspehov. Marsikje tudi že poskušajo to, kar so slišali, v svojih družbah izvrševati.

Podobno zborovanje — ponavljalni tečaj ali »izpraševanje za ostanke« — bo prihodnje leto.

Škofijski vodja M. D.

Tiskovni odseki — pozor!

Tiskovni (časniški) odseki, za vas pride zdaj čas dela. Zdaj boste pokazali, za kaj ste ustanovljeni.

Kjer pa odseka še nimate, tam mora sprejeti isto nalogo predstojništvo družbe.

To naj velja za vse Mar. družbe po Slovenskem, ne samo za Kranjsko.

S tem bodite opozorjeni na Vašo nalogo, da boste nanjo pripravljeni. Bolj natančna navodila boste pa prejeli še posebe. Kar Vam bo naročeno, zvesto izpolnite!

Več o odsekih prihodnjič. Takrat bodo navedeni vsi nanovo naznanjeni.

Poziv goriškim dekletom!

Svet je dandanes poln mlakuž: hudobij, nevarnosti za mladino.

Srce me boli, ko vidim, kako umira in pada čast in poštenje deklet. Pred vojsko so pri nas Marijine družbe precej uspevale, a sedaj, ko smo postali »sužnji svobode«, občutno padajo. Posebno na Krasu je v tem oziru najslabše. Ostalo jih je le še par. Največ so na tem krivi neprestani plesi, s katerimi drvi naša mladina v pogubo. Tudi na Vipavskem in v gorah ni vse tako kot bi moralo biti. V marsikateri vasi bi lahko bilo več deklet v družbi in bolj vnetih.

Dekleta, kraška, vipavska in ve po gorah vse, ki bi lahko še bile družbenice, kje ste? Ali ne vidite, da se zgrinajo oblaki nad nami? Hočete tudi ve v pogubo? Pridite, pristopite v vrsto Marijinih hčera, zgrnite se v močno armado, ki se ne bo ustrašila časov, v katerih živimo!

Zakričala bi, da bi se slišalo do neba: Ali ne vidite, da naš čas rabi demantov —

značajnih žen? Ali ne opazate, da smo tako silno potrebni dobrih mater, ko je vzgoja tako mehkužna in slaba? Ali vas ne bo privedlo k Mariji toliko zgledov nesrečnih deklet?

Dekle, pri Mariji si lahko vsak dan, pri plesu pa samo ob nedeljah, zato da žališ Boga in uničuješ sebe. Pred oči si postavi nesrečo naše uboge domovine; ali naj bo zaradi vas še bolj nesrečna?

Zato vabim vse dobromisleče, da vstopijo v Marijino družbo, da si utrdijo značaj, s katerim bodo branile čast katoliške vere. To je sedaj nad vse potrebno.

Še posebno pa bodi vsem Marijinim hčerkam in drugim, ki so še kaj samostojne, priporočeno, da začnemo potreben boj proti nespametni današnji modi.

To vam je želela povedati Marijina hčerka, ki jo zelo boli, ker sreča v življenju tako malo Marijinih otrok.

M. O.

Dekleta primorska, kaj pa mislite?

Od nekod z Goriškega je prišlo tole žalostno poročilo:

Naša Marijina družba je bila ustanovljena prva na Goriškem. Ustanovili so jo naš č. g. dušni pastir, ki se pri nas trudijo že 30 let. Veliko so dobrega v teku let vpeljali in slabega zamorili, a zdaj po vojski so pa nad nami obupali. Reklj so pri zadnjem mesečnem shodu: Jaz stojim pred vami kakor kmet pri njivi zrele pšenice, ki mu jo je toča potolkla in vse uničila... Naša Marijina družba je zares več let krasno cvetela v veselje vsem. Deset pridnih deklet je šlo pred vojsko v samostan. V vojski smo bili razkropljeni po svetu in tako je zalezal v družbo posvetni duh, ples in moda, ki nam je družbo skoraj da uničila. Gospod voditelj so nad nami tako obupali, da so nam kot voditelj odstopili od družbe. Dne 19. marca je bil zadnji mesečni shod. Tedenske shode le imamo, dva meseca smo jih bile prekinile, a na željo družbenic smo jih zopet vpeljale. Lansko leto se je pri nas poročilo 21 parov in med temi

10 družbenic. Poroke so bile z vso družbeno častjo. Na svatbi pa je vse vprek plesalo. Voditelja je to tako užalilo, da so sklenili Marijino družbo razpustiti. Družba je ostala, a vodnika ni. Predstojništvo je želelo za plesalke kazni ali izbrisanje, a vodnik niso hoteli. Reklj so, saj ni samo to; to je le zadnji udarec, da moram družbo pustiti. Tako so odstopili in me tavamo izgubljene brez vodnika.

Kaj pravite, kaj hočemo začeti me uboge reve in kaj narediti, da bi bilo prav. Premišljujemo, kaj bi storile, da bi mogle me družbo kaj ocediti in potem voditelju predstaviti in zopet prositi za vodstvo. Dobrim družbenicam je to v grozno žalost in boleč, da smo doživele tak polom družbe, a pomagati si ne znamo. Pomagajte nam, rešite nas! Ni ga za nas več veselja.

Še to moram vprašati, če je to res prestrogo, da se v naši družbi zahteva predpasnik in ruta na glavi. Ni dovoljeno nositi šerpe na glavi in biti brez predpasnika. Zavel je pa res

po teh krajih neki laški duh, da se jim zdi lepo s šerpo. Ni jih moč zlepa prepričati, da je res lepša naša stara narodna kmečka noša.

(Odg. Ta zahteva se zdi res malo stroga — ne, nič stroga, saj se ne zahteva nič težkega, recimo raje malo posebna — a lepo bi bilo, ko bi se ji dekleta rade uklonile, ne iz sile, ampak iz proste volje. Ko bi same od sebe ljubile

to, kar je domače, slovensko, ne pa tako hlastno se oprijeti brž, kar tujec prinese v deželo! O dekleta, ko bi ve vedele, koliko lepša je domača noša, kakor to tuje spakovanje! Človeku, ki ima zdrav okus, je to spakovanje neprijetno. Dekleta goriška, ali nočete biti več slovenska dekleta? Kje je vaš narodni ponos?! Pokažite ga povsod — tudi v noši domači!

† Bogoslovec Tomaž Weiss,

rojen 20. decembra 1897 v Podsiničvasi pri Št. Janžu v Rožu, umrl 9. avgusta 1921 v Celovcu, pokopan 11. avgusta 1921 v Št. Janžu v Rožu na Koroškem.

Nedavno še sva se sešla v Ljubljani, ko se je vračal iz Maribora preko Ljubljane v svoj rojstni kraj. V mislih sva urno preletela dneve preteklega leta, menila se nekoliko o bodočnosti ter se poslovila v nadi skorajšnjega svidenja, kajti oba sva se — vsak po svoji poti — odpravljala nazaj v domovino.

Blagor Ti — nad zvezdami!

Mesec dni pozneje, dne 10. avg. sem se podal vesel na pot — obiskati sem hotel svojega tovariša. Med potjo sem srečal znanega gospoda, kateremu sem razodel svoj načrt; a kako sem osupnil, ko mi je odgovoril: »Vaš tovariš, bogoslovec Weiss, je včeraj v Celovcu umrl; jutri bo najbrž v Št. Janžu njegov pogreb.«

Tako sem prišel dne 11. avgusta res v Št. Janž, a ne na vesel obisk, ampak k tovarišu po zadnje slovo. V hišici je ležal med cvetjem na odru naš blagi tovariš, od vseh strani so se že zbirali ljudje, da spremijo pokojnega mladeniča na zadnji poti. Pogreba se je udeležilo 10 duhovnikov, več bogoslovcev in dijakov, Marijina družba in slovenska požarna bramba iz Št. Janža, belo oblečene deklice (kot za novo mašo!), Orel je umrlemu buditelju poklonil venec. Pevski zbor mu je pel žalostinke, belo oblečene deklice so sipale ves čas cvetje v svežo gomilo in ob treh nagrobnih govorih je bilo rošno vsako oko. Z veseljem so gledali stariši in z njimi cela župnija na svojega Tomija, ki naj bi v dveh letih daroval svojo prvo daritev; duhovniki so pričakovali, da jim bo pomočnik v težavnem delu dušnega pastirstva, ki jim ravno v teh dneh nalaga tako težka bremena. Ljudstvo ga je obdajalo z veseljem kot bodočega pastirja, saj so v zadnjih časih bridko poskusili, kaj se pravi biti brez dušnega pastirja. A sedaj so uničeni vsi lepi upi, ves Rož je žaloval in že dolgo časa ljudje niso potočili toliko solz kot za tem blagim mladeničem. Akoravno je bridka za nas ta izguba, smo se vendar uklonili volji Najvišjega, ki uravnava in vodi vse po svojih božjih naklepih, v katere pač mi slabotni ljudje ne moremo prodreti. In čeprav Tomo ne bo več daroval na tej zemlji svete daritve — saj je že prinesel Bogu najlepši dar, mlado življenje in s čednostmi ozališano dušo; čeprav ne bo več delal v Gospodovem vinogradu, je vendar že njegovo zgledno življenje in srečna smrt za nas največja vzpodbuda, da mu sledimo po isti poti v življenju, da bomo deležni tudi blažene večnosti.

Že kot otrok je bil naš Tomažek tih, ubogljiv in zelo pobožen. S 14. letom je vstopil v celovško gimnazijo. Stanoval je v Marjanišču, kjer je bil vsem dober in zgleden tovariš, pri

vseh svojih opraviilih vesten in točen. Nato je moral šolske klopi zamenjati s strelskimi jarki in vojaškimi taborišči. Vsled prirojene mu vestnosti in poštenja je moral tam veliko trpeti, vendar pa je vse preziranje in preganjanje mirno prenašal in sam tega nikomur ni razodeval. Po vrnitvi je dokončal gimnazijo ter vstopil v semenišče, kamor ga je že izza prvih mladostnih dni vleklo njegovo srce in kjer je s čudovito ljubeznijo gojil one krasne cvetke, ki so vzkile že v otroškem srcu. S svojo ljubeznivostjo in ponižnostjo se je prikupil vsem, pri študijah je izkazoval vedno najlepše uspehe. Kot bogoslovec je živahno in požrtvovalno deloval v društvih in krožkih ter bil navdušen boritelj v abstinenčnem gibanju. Tudi doma se je z vsemi močmi posvetil delu med ljudstvom, zlasti je bil buditelj »Orla«; leto dni pred svojo smrtjo je videl v domači župniji velik in sijajen orlovski tabor. Po naravi je bil bolj slabotnega zdravja, ki se je vsled vojnih naporov in izkušenj še bolj zrahljalo. Proti koncu 2. letnika je v Mariboru zbolel na vnetju rebrne mrene; zdravniki so se bali, da se ga loti nagla jetika. Ko ie okreval, se je vrnil do-

mov na Koroško, da bi tam dovršil študije in postal vodnik zapuščenemu ljudstvu. V začetku avgusta je nenadoma zbolel na vnetju slepiča in po 7 dnevni bolezni preminul v sanatoriju v Celovcu. Prav v bolezni zadnjih dni svojega življenja je še enkrat čudovito lepo zažarela njegova čista, zlata duša. Vse muke, ki mu jih je prinesla težka bolezen, je prenašal s čudovito vdanostjo. Ko je videl, da zahteva Bog od njega največjo žrtev, ki mu jo more dati, je veselje napolnilo njegovo dušo in hrepeneče ter z velikim zaupanjem je iztegoval roke proti nebesom. Tedaj se je sklonil nebeški Vrtnar na zemljo, utrgal ljubo rožico in jo presadil v najlepše gredice svojega nebeškega vrta... Strežnica, ki je videla trpljenje bolnika in bila priča njegove smrti, je trdila, da še nikogar ni videla umreti tako lepe, blažene smrti, brez sence grenkobe in smrtnega boja. »Dragocena je v očeh božjih smrt njegovih svetnikov.« Kakor v svojem življenju vsem zgleden, tako je šel naš Tomo kot svetla zvezda vodnica pred nami tja, kamor merijo koraki vseh trudnih romarjev v solzni dolini...

Po svetu.

† Kardinal Gusmini. Kardinalski zbor je zopet izgubil enega svojih članov, kardinala Jurija Gusmini, ki je prišel kot nadškof in naslednik sedanjega papeža pred 7 leti na nadškofijsko stolico v Bolonji. Kardinalski klobuk mu je bil podeljen leta 1916. Pokojni je mogel zapisati ob smrti besede: »Ubog sem bil rojen, ubogo sem živel in tak tudi umrjem.«

Za stradajoče na Ruskem je sveti oče Benedikt XV. daroval milijon lir iz mednarodne zbirke darov, ki presega že 13 milijonov lir.

»Sestra Terezija.« Dne 14. avgusta t. l. je bilo v Rimu prečitano pismo kongregacije svetih obredov o junaških vrlinah častivredne redovnice karmeličanke Terezije od božjega Deteta Jezusa, rodom iz mesta Alençon na Francoskem. Umrla je leta 1896. V redu je živel 8 let. Za redovno življenje se je potegovala že kot 14letna deklica, a trajalo je dalj časa, preden je bila njena prošnja usli-

šana, ker je bila še premlada. Med vojsko je dobival sv. oče Benedikt obilo pisem od francoskih častnikov in vojakov z bojišča, ki so zatrjevali, da so bili rešeni smrti na priprošnjo † sestre Terezije.

Drugod — in pri nas. Rati se je, da bo priglasecev v naša duhovska semenišča čedalje manj. Vzrokov bo najbrže več: versko čutenje med nami gineva — menda po krivdi vojske; dobri kmetiški sinovi vsled draginje ne morejo lahko študirati v mestih; vseučilišče v sredini Slovenije vabi, vabijo tudi razne druge službe, ki so na razpolago z dokaj boljšimi dohodki. Sodimo, da je ta pojav samo začasen, a ne vzbuja dobrih upov za bodočnost. Kako pa drugod? V Kolinu je bilo 14. avgusta t. l. posvečenih 38 novomašnikov; subdijakonat je pa prejelo 53 bogoslovcev. Za vstop v semenišče se je prijavilo 160 prosilcev; k preizkušnji jih je bilo pripuščanih samo 93, od teh je bilo 8 odklonjenih.

450 letnico smrti bl. Tomaža Kempčana so slovesno praznovali v mestu Kempten na

Bavarskem. Mestni zastop je dal v proslavo tega odličnega rojaka napraviti posebne svetinje. Izšlo je tudi več slavnostnih knjižic.

Zmeda nad zmedo. Na Čehoslovaškem so nekateri izpozabljeni ljudje ustanovili takozvano »narodno cerkev«. Nedavno so povabili srbskega škofa Dositeja, ki je v Pragi »posvetil« prve »duhovnike« te nove verske družbe ali sekte. Večinoma so to oženjeni možje in družinski očetje; dva od teh sta višja revidenta državne železnice, eden je pa profesor na realki. — Čudno se svet mešal

Vpliv framonstva. Na Slovaškem je bilo takoj po razsulu ukinjenih 22 katoliških srednjih šol; čehoslovaška vlada je poslala na te zavode svoje profesorje. Katoličani so ugovarjali, da se po teh šolah, ki so jih z velikanskimi žrtvami ustanovili, širi brezverstvo. Končno so dobili Slovaki po prizadevanju novih škofov in poslanca dr. Kmetka zagotovilo, da jim bodo pustili tri katoliške srednje šole, kar so pa agrarci (samostojneži) in social. demokrati preperečili. Dobri domoljubi na Slovaškem se neumorno trudijo, da bi si priborili avtonomijo. Na čelu teh narodnih prvoborniteljev stoji vodja ljudske stranke Andrej Hlinka.

60 oseb prestopilo v katoliško Cerkev. V westminsterski stolnici v Londonu so prestopile vse redovnice anglikanskega ženskega samostana v katoliško Cerkev.

Po domovini.

† **Kralj Peter I.** Prvi jugoslovanski kralj iz rodu Karagjorgjevičev je zatisnil svoje trdne oči na Topčideru 16. avgusta. 77 letni vladar je bil ljubljeneec svojega ljudstva, zgled zvestega vojaka in vladarja. Rektor belgrajske visoke šole je v svojem žalnem nagovoru naglašal zlasti pokojnega globoko vernost in njegovo zvesto izpolnjevanje božjih zapovedi, ter ljubezen do naroda, s katerim je bil tesno zvezan v dneh bridkosti in veselja. — Pogreb pokojnega kralja je bil nad vse sijajen.

Za svobodo in pravico. Tržaški škof Bartolomaji je dobil od papeža Benedikta XV. pismo, v katerem sveti oče ostro obsoja nečloveško početje laških fašistov nasproti istrskim duhovnikom, ki pastirujejo med hrvatskimi in slovenskimi verniki. Sv. oče graja krivične in nasilne nastope fašistov, ki so preganjali duhovnike, dasi jim ne morejo drugega očitati kot to, da so istega naroda in jezika kakor verniki, katerim oznanjajo božjo besedo in dele sv. zakramente. — Tako se je sv. oče javno, pred vsem svetom zavzel za primorske Jugoslovane.

Naredbe proti preklinjevanju. Božje zapovedi oziroma prepovedi ponekod pozabljajo. Nadomestiti jih morajo z naredbami, ki pa tudi ne bodo imele uspeha, kajti kjer ni spoštovanje božje veljave, kako naj pričakujemo vpoštevanja človeških ukazov! — V Bosni je vlada izdala naredbo, po kateri se hoče ščititi spoštovanje verskih čuvstev in verstva sploh; zato se med drugim tudi prepoveduje preklinjevanje verskih stvari, seveda tudi bogokletstvo. Vsak prestopnik lahko kaznuje policijska oblast z globo do 1000 kron, ali pa z zaporom do enega meseca. — Že večkrat smo grajali in z žalostjo ugotavljali, da so se po vojski tudi med Slovence prikradle grde bogoskrunske kletve in ostudne besede, ki sramote prečisto devico Marijo. Človeka kar strese, ko čuje iz ust Slovencev kaj takega. To je pač znak skrajne surovosti, skvarjenosti ter bogopozabnosti. Dobro bi bilo, da bi tudi pri nas izšla kaznujoča naredba zoper take oskrunjevalce božjega in Marijinega imena! Toda naredbe so naredbe na papirju, ki ne izdajo, kaj prida, ker navadno ni nikogar, ki bi prelamljavce zasledoval in tiral pred oblast. Če je srce izprijeno, je naredba brez vpliva. Treba bo začeti s prenavljanjem src in s resničnim kulturnim delom na katoliškem temelju tudi tam, kjer se navadno zadovoljujejo samo s paragrafi, naredbami in ukazi.

Dobro, prav dobro so se obnesli naši pokrajinski katoliški shodi. Povsod je bilo po 10.000 udeležencev, ki so iz jedrnatih govorov naših odličnih katoliških mož in poslancev lahko spoznali, kako nevarne načrte so zasnovali framononi in njih slepi služabniki v naši državi, da bi razkristjanili naše šole, da bi izpodrinili verski pouk in verske vaje iz njih, da bi zamotali našo mladino v mreže sokolske podivjanosti in sokolskega brezverstva. Odločnost in pogum v naših vrstah raste. Sklep drži: Katoliški Slovenci smo, katoliški hočemo ostati, katoliške šole zahtevamo za katoliško slovensko mladino! Strupe no sokolstvo proč od naših šol! Od teh zahtev ne odnehamo, če tudi bi nam bilo trpeti preganjanje. Pravice, ki jih imamo po naravni in božji postavi, ne damo iz rok!

† **Stolni dekan Matija Kolar.** V nedeljo 14. avgusta je zatisnil za vedno telesne oči ljubljanski stolni dekan Matija Kolar v 74. letu starosti. Ko je pokojnemu pred 4 meseci umrla sestra-gospodinja, je jel tudi sam pešati. Bégale so ga razne skrbi in zmotne misli. Hiral je vidno, dasi je do zadnjega še bil pokonci. Na predpraznik Marijinega vnebovzetja je mirno izdihnil, ko je dan poprej bil

previden z vsemi zakramenti za umirajoče. — Pokojni je služboval še kot kaplan in stolni vikarij v Ljubljani ter bil znan kot dober propovednik. Več let je bil župnik pri D. M. v Polju, nato pa je postal kanonik in stolni dekan v Ljubljani. Svoj čas je pokojni pridno deloval tudi pri časnikarstvu; *bil več let odbornik »Ljudske posojilnice« in »Katoliškega tiskovnega društva«. N. p. v m!

Zlato mašo je obhajal 21. avgusta v Kokri ondotni župnik g. Anton Nemeč, na Veliko Gosposnjico pa v Kotorju župnik gosp. Jurij Rozman. Častitamo!

Duhovske spremembe. Podeljene so bile župnije: Horjul g. Francu Nastran, župnija Monik g. Francu Majdič. — Imenovan je bil za župnega upravitelja na Vranji peči g. J. Filipič, ki je bil na lastno prošnjo razrešen od dosedanje službe kot spiritual v duhovskem semenišču. — Premeščeni so gg. kaplani: J. Pirkovič iz Kočevja v Ribnico; G. Petrič iz Ribnice v Kočevje; A. Selan z Vrhnik na Mirno; Val. Bertoncely z Mirne na Vrhniko; A. Rovtar iz Kočevja v Črnomelj; A. Hafner iz Dobrnič v Kočevje; A. Hoenigmann iz Boštanj v Tržišče pri Mokronogu; A. Peček iz Tržišča v Št. Janž; A. Pavlič iz Št. Janža v Boštanj; J. Klemenčič iz Metlike na Dobrovo; A. Oman iz Dobrove v Metliko; J. Pivec iz Višnjegore na Jesenice; Fr. Urbanec iz Škocijana pri Mokronogu v Škofjo Loko; A. Bukovec od sv. Križa pri Litiji v Škocijan; Fr. Učakar iz Srednje vasi v Bohinju k sv. Križu pri Litiji; Fr. Presetnik iz Smlednika v Srednjo vas; — Nameščeni so gg.: J. Miglič v Dobrnič; P. Podbregar v Loškem potoku; semeniški duhovniki: Fr. Blažič v Višnji gori; Fr. Ambrožič v Fari ob Kulpi; F. Grčar v Smledniku.

Gotovlje (pri Žalcu). Dne 11. avgusta so umrli tukaj naš bivši mnogozaslužni, nepozabni in splošno priljubljeni župnik v p. č. g. Jakob Zupanič v 76 letu svoje starosti. Bili so duhovnik, ki zasluži, da jim tudi Bogoljub posveti par vrstic, kajti bili so goreč njegov razširjevalec. Prišli so k nam leta 1898. Kako smo se takrat veselili novega gospoda, ker smo bili pol leta brez dušnega pastirja! Koj so vzljubili izročeno njim zapuščeno čredico. Zbirali so nas k molitvi in tudi sami pridno molili za nas. Bili so mož molitve. Kmalu so ustanovili tretji red sv. Frančiška. In glasno skupno molitev pri poglavitnih delih sv. maše. Kot goreč Marijin častilec so nam priporočali razne Marijine bratovščine. Bodrili so nas k češčenju sv. R. T. in vsako

nedeljo z nami molili uro molitve. Radi so zapeli tudi o uri z nami kako pesmico. Preveč bi zavzelo prostora našeti vse, kako so nas z gorečimi svojimi pridigami, s prijazno pa tudi ostro svojo besedo in lepim zgledom učili. Goreli so le za duše. Skrb za posestvo so večinoma prepustili svojima dobrima sorodnicama, ki sta njih s pridnimi rokami in pobožnim življenjem podpirali in jim delali veselje. Ker so jih že leta tlačile in so bili bolehní, so težko hodili v šolo, zato so leta 1916 stopili v pokoj. Živeli so zdaj mirno na svojem posestvu in hiši blizu cerkve. Da pa niso mirovali, pričala je najbolj oblegana njihova spovednica. Molili so še nadalje za svoje Gotovljane. In zdaj je nehalo biti to pobožno srce. Umrli so ravno na obletnico svoje primicije, ko so pred 49. leti, t. j. 11. avgusta leta 1872 opravili svojo prvo daritev. Z sv. imeni J. M. J. na ustnicah so izdahnili svojo blago dušo. Zaplakali smo, nobeno oko ni ostalo suho. Na zadnji poti jih je spremljalo 32 č. gg. duhovnikov in nebroj ljudstva. Blag jim spomin! Bog jim bodi plačnik! — (Da so bili rajni gospodres za vse dobro vneti in poseben prijatelj Bogoljubov, je uredništvu dobro znano. Bili smo dvakrat skupaj v Gotovljah, — vselej zelo ljubeznivo sprejet. Blaga duša! Mož po volji božji! Počivaj sladko v Bogu! Ur.)

Na Breznici smo obhajali sv. misijon od 21. do 28. avgusta. Vodila sta ga gospoda misijonarja Eržen in Flis. Z veliko vnemo smo se ga udeleževali, a žal ne vsi; blizu ni takih, ki so misijona najbolj potrebni. Med tednom so dekleta večinoma iz Marijine družbe spletle mnogo vencev, s katerimi se je cerkev prav lepo okrasila za praznovanje niene stoletnice 28. avgusta 1921. Obenem so tudi fantje postavili pred cerkev 6 lepih mlajev z napisom: »Sto let že kraljuješ nam žalostna Mati — Tebi vedno zvesti hočemo ostati!« Slovesen govor ob stoletnici je govoril g. misijonar Eržen, sv. mašo z veliko asistenco duhovnikov je daroval g. dekan Lavrič, sklepno procesijo pa je vodil g. dr. Iv. Svetina. Da bi nam izprosila žalostna Mati, da bi bil sad sv. misijona trajen in ga ne bi odnesel že letošnji jesenski veter.

Marijine družbe.

Dobrepoljska deklška Marijina družba in — zlata maša č. g. voditelja. Predzadnji Bogoljub je zelo pohvalil dobrepoljsko fantovsko Mar. družbo, o naši deklški M. D. pa ni že davno ničesar poročal. A tudi me se gibljemo. Dne 31. julija so imeli naš g. voditelj in župnik Andrej Ramovš slovesno **zlato mašo**. Poskrbele smo, da je bila cerkev dobre-

poljska za to slovesnost izredno lepo okrašena. Veliki oltar ni bil še nikdar prej tako v cvetje zavrt, kakor ob tej priliki; po cerkvi pa je bilo vse prepreženo z venci. Pa saj veste, gospod urednik, da to stvar razumemo. Družba je svojemu voditelju častitala, mu izročila lepo novo albo ter ustanovo, iz katere se bo v spomin na ta dan — osmina praznika S. J. — slovesno obhajala. Najbolj pa smo g. voditelja-zlatomašnika razveselile s tem, da smo odkupile na ime Andrej zamorčka in znesek izročile Klaverjevi družbi. Bog daj, da bi naša družba tudi v prihodnje dobro napredovala! Veliko nas je, pa je tudi veliko dobrih med njimi, ki so zares požrtvovalne. Na dan zlate maše smo Dobrepoljke pokazale, da smo vnete za dobro stvar. — Ko so eno nedeljo prej prileteli k nam velikolaški, ribniški in sodraški Sokoli in Sokolice, takrat pa nas ni bilo dobiti. Naša dekleta so se izvrstno držale. Tudi v prihodnje hočemo ostati poštene krščanske Dobrepoljke.

Častitemu gospodu zlatomašniku tudi urednik Bogoljuba kot svojemu štiriletnemu katehetu v Škofji Loki prav iskreno častita. Gospod Andrej, kakor smo jih vedno klicali, so bili vedno zelo vesel in živahen gospod in so tak še danes, kolikor jim njih nekoliko težke noge dopuščajo. In vedno velik prijatelj otrok. V drugem razredu so imeli ves šolski pouk. Tudi telovadili smo, z rokami vili in mahali na vse strani. Kadar smo pa dobro znali, so nas peljali na trg, celo trumo, in nam kupili češenj pri Vipavki, vsakemu polno merico. Enkrat so dali speči tako veliko presto, da se je razdelila na 20 kosov in smo je vsi dosti imeli. Proti koncu šolskega leta so nas peljali v Črnuč, drugič pa na Šmarno goro. Tam smo pili iz škafa vino z vodo zmešano — danes bi tega več ne smeli! no, pa tudi takrat je bilo več vode kakor vina — potem smo pa slepo miš igrali, z zavezanimi očmi lonce na vrhu kola razbijali, v žakelj oblečeni skakali in druge take reči. To je bilo veselje! — Meni je časih vrh tega še kaka evančegarca v roke padla. Hvala Vam, gospod Andrej, zlatomašnik, za vse to in tudi za to, da ste me v tretjem razredu enkrat, ko sem se spozabil in zelo neroden bil, pošteno po roki nakrcali! Bog Vam daj še veliko zdravih in zlatih let, navrh pa seveda zlato krono! **Urednik.**

Dolina pri Trstu. Kmalu bo tri leta, da mi glasu iz našega kraja. Naša dekliška Marijina družba šteje svojih 50 družbenic, ne všteti tistih, ki so se v teh 3 letih poročile, in teh je bilo 15. Ta številka dovolj jasno priča, kako poštene mladenci čislajo in spoštujejo družbenice. Navzlic pričujočnosti ita-

lijanskih vojakov so se dekleta prav izvrstno držala. Le žal, da je bilo treba večkrat menjati prostor, kjer so se družabnice shajale ob prostih popoldnevih. Mesečni shodi in skupna sv. obhajila so se obdržavala redno. Enkrat, tudi dvakrat na leto se je vprizorila zabava s petjem in igro. Letos po Vel. noči se je vprizorila dr. Krekova igra »Tri sestre«. Ko je bil v vasi javen ples, je družba napravila izlet v kako podružnico ali v kako bolj oddaljeno vas, da so se tako družbenice odtegnile priložnosti plesa. Ko je tržaška Marijina družba prišla v romarsko cerkev v Ricmanjih, se je udeležila tudi naša družba. Ker je bila družbena zastava že stara, je družba naročila novo svilen zastavo za 1700 lir, ki so jih družbenice same zbrale. Zastava je delo gojenk sirotišča sv. Jožefa v Trstu in je zares krasno delo, ki je v ponos družbi. Zelo smo pogrešali Bogoljuba in prav kot mano v puščavi smo ga letos sprejeli. Ima pri nas 40 naročnikov. Tako vidite, da nismo zaspali, ampak da hočemo živeti in napredovati. — Sicer je versko življenje pri nas z ozirom na bližino mesta in v primeri z drugimi kraji še precej živo, dasi se zelo poznajo posledice vojne, posebno na mladini. Da tli še iskrica vere v srcu, to se spozna posebno takrat, ko dušni pastir prosi za nakup kakega novega cerkvenega predmeta. Tako se je lani 8. septembra blagoslovil nov kip lurške Matere božje za veliki oltar, ki je stal 500 lir; nabralo se je čez 900 lir. Letos na praznik sv. Petra in Pavla se je z veliko slovesnostjo in ob veliki udeležbi vernikov blagoslovil novi, 160 cm visoki kip presv. Srca Jezusovega. Slavnostni govor je imel preč g. prof. dr. Ivan Tul. Dekleta so kip prav krasno okinčale z pestrim cvetjem. Kip je stal 750 lir, a nabralo se je preko 1000 lir. — Lani od 21. do 28. novembra je bil sv. misijon, ki ga je imel čast. g. Klančnik iz reda Lazaristov. Udeležba obilna, obhajil nad 1500. Dokler bodo ljudje ohranili vero, bodo ostali tudi zvesti svojemu narodu. To spoznavajo tudi naši narodni prvaki, ki se ogibljuje nepotrebnih sporov in prepиров. Smo vsi ena sama narodna stranka, morda v mišljenju različni, a v delovanju edini. (Vaše poročilo je za Vaše razmere zelo povoljno in razveseljivo. Da bi bilo le povsod po Vaših krajih tako. Ur.)

Pliberk (Koroško). Dne 8. t. m. na praznik Marijinega rojstva so se zbrale Marijine družbe iz spodnjega dela slovenske Koroške v Marijini cerkvi v Nouči vasi pri Pliberku, da obnovijo ljubezen in zvestobo Mariji. Bil je dan veselja in dan milosti. Naša najboljša dekleta iz Globasnice, Kazaz, Vogrč in Pliberka so prišle. Govorila sta č. g. kaplan Košir

»O namenu in cilju Marijinih družb« in č. g. župnik Sekol »O duhu časa in Marijine družbe«. Besede, ki so bile izgovorjene Mariji v čast in nam v večni blagor, so bile morda semtertje malo ostre, a spoznale smo, koliko dela bo še treba, predno postanemo vredne hčere naše nebeske Matere.

Moška in mladeniška Marijina družba v Križankah v Ljubljani šteje do 80 članov, ki se še dosti vestno udeležujejo družbenega življenja. Na letošnjem glavnem izvenskvenem zborovanju 24. aprila smo si napravili načrte za delo do prihodnje spomladi, ko bo družba obhajala 20letnico svojega obstoja. Tu se je proglasilo število 100 za zlato jubilejno število, ki ga bomo skušali doseči. Ustanovili smo poseben odsek za nabiranje novih članov. Vsak družbenik je sicer dolžan pridobivati novih udov, vendar je dobro, če se odberejo za to apostolsko delo še prav posebno čili in pogumni družbeniki. Uspeh se že vidi, kajti III. nedeljo v novembru so sprejetih 9 novih članov. Drugi bodo gotovo sledili. — Vsi družbeniki so člani apostolstva sv. Cirila in Metoda, vsi so naročeni na Bogoljub. Držimo se pravila: Noben družbenik naj ne bo brez družbenega glasila! Letos se jih je naročilo 17 na novo. Družba smatra za svojo častno nalogo, da pospešuje nočno češčenje presv. R. T., ki je v ljubljanski stolnici vsak mesec od četrtka na prvi petek, 45 članov se je zavezalo sprejeti po 1 molitveno uro. Naj bi ostali zvesti! Vsak član je dolžan vsaj enkrat na mesec sprejeti sv. obhajilo, mnogi pa pristopajo tudi večkrat na mesec ali na teden. Kar se tiče tiskovnega odseka, bomo sodelovali z vsemi ljubljanskimi družbami. Vendar so člani tudi razširjali dober tisk. En sam je razpečal 50 dr. Opekovich »Brez vere«. Seveda bi družba s tem lepim številom članov še veliko več delala, če bi bili vsi prešinjani pravega Marijanskega duha, če bi jih bila večina takih kot so nekateri! — Omenimo še, da ima družba v zalogi približno 80 knjižic: »Slava Mariji«, ki jo je pomagala izdati družba ob tristoletnici prve Marijine družbe na Slovenskem leta 1905. Pripravna je za družbene knjižnice. Če bi hotel kdo naročiti, naj piše na družbeno vodstvo. — Družba ima sledeče odseke: 1. Evharistični; 2. misijonski; 3. odsek za nabiranje novih članov, mšljen kot del apostolskega ali pastoralnega odseka; 4. treznostni.

Senčur pri Kranju. Na Veliki Šmaren smo obhajali 25 letnico naše dekliske Mar. družbe. Ta izredni jubilej smo praznovali kar moč slovesno. Prejele smo skupno sv. obhajilo, imele na praznik ob 10. uri slovesno sv. ma-

šo, ki so jo darovali v okrašeni cerkvi vlč. g. kanonik dr. Čekal. Imeli so, tudi krasen govor, ki nam je segal globoko v dušo. Za popoldne smo povabile vse sosednje Mar. družbe, ki so se po večini odzvale. Zbrale smo se pod svojimi zastavami in se nato s preč. duhovščino v slovesnem sprevodu podale k slovesni popoldanski službi božji. Tu so imeli vlč. g. kanonik zopet krasen govor in slovesne pete litanije. — Tudi v dvorani, kjer smo po končanem cerkvenem opravilu imele slavnostno prireditev z igro Fabija in Neža, se je okrašila cerkveni značaj, tako, da je rekel nekdo, da je bilo vse skupaj kot kake duhovne vaje. Ob navzočnosti vseh zastav je pred kipom Marijinim družabnica M. Jagodic deklamirala svojo pesem v pozdrav »Brezmadežni ob petindvajsetletnici«. Nato je domači bogoslovec g. Joško Jagodic imel govor o namenu in pomenu Marijinih družb, da mora biti Marijina družba kot avantgarda za prekrvašenje zablodenega človeštva. Požrtvovalni voditelj preč. g. župnik Pišer so obrazložili zgodovino naše družbe ter nam podali nekaj prav praktičnih naukov za pravo življenje v družbi. Igra je napravila na vse gledalce zelo blag utis, marsikatera solza je zablestela. — Srce nam je kipele radosti, sreče in hvaležnosti, da nam je Marija pripravila dan petindvajsetletnice družbe, zato se je za sklep vsa velika množica zbranih deklet ob poklonu zastav posvetila nanovo Mariji. — Iz srca smo hvaležne vsem, ki so kaj pripomogli h krasno uspeli slavnosti, zlasti preč. g. vodniku. Ti Brezmadežna pa vodi in podpiraj našo družbo, da se bo razvijala in rasla ter rodila mnogo sadov, da bo tako ob novem jubileju še lepša in številnejša!

Iz Komende. (Nekaj spominov.) Od 2. do 6. marca smo imeli ponovitev sv. misijona v zvezi s spominsko pobožnostjo 700 letnice III. reda. Vsak dan so bile po 3 pridige. Obhajancev je bilo okrog 3000. — V Marijino družbo je bilo na Veliki Šmaren sprejetih 26 novincev (lepo število — vsa čast! Ur.), zjutraj skupno sv. obhajilo z Orli. Na Mali Šmaren je bilo tako srečnih 18 deklic, zjutraj skupno sv. obhajilo. Marijina družba za žene je imela skupno sv. obhajilo v nedeljo pred godom sv. Ane. Odbor dekliske Marijine družbe se je pomnožil, da lažje izvršuje naloge odsekov: tiskovnega, misijonskega in evharističnega; treba bo tudi za treznostno delo poskrbeti, ker ima zlasti žganje vedno bolj prosto pot. — Slovesnost sv. birme smo imeli 14. junija, katero je motil zjutraj dež, sicer pa je suša. Birmancev je bilo nad 200. Za lep sprejem so se potrudili iz vseh vasi, zlasti udje k. s. izobraževalnega

društva. — Katoliškega shoda v Domžalah 28. avgusta smo se udeležili obilno. Da bi pač katoliška zavest bila vedno živa in se razodevala tudi v javnosti, zlasti glede časopisja, tiskstva in volitev!

Naj bo še iz Mengša enkrat nekaj! Prvo vprašanje se navadno glasi: Kako se gibljete? Pri nas se prav dobro, samo vedno ne v pravi smeri. V jeseni se razgibljejo naše družbenice po velikih mestih šivat slamnike. Na našo družbenico boste lahko naleteli na Dunaju, v Gradcu, Pragi, Lvovu, Vratislavi, Budapešti, Bernu, Bukareštu, Zagrebu, Belgradu, Novem Sadu, Monakovem, Zürichu, Luzernu in še drugod. Tako se težko kaka družba razgiblje. Pa še neke drugje se družbenice rade gibljejo, seveda ne vse. Po plesiščih. Število onih, ki so bile zaradi tega gibanja izbrisane, je precej veliko. Tudi marsikaj hvalevrednega je treba omeniti. Družbenice so imele dosti dela s spletnjem vencev za birmo, novo in zlato mašo. Svojemu višjemu Nadpastirju so s tem pokazale udanost, g. novomašniku Veiderju so dale pogum, da ni še treba nad svetom obupati, če tudi ga slikajo kot popolaoma propadlega; g. zlatomašniku Erženu so se pa zahvalile za 10letni trud, ki ga je imel s spovedovanjem in dušnim vodstvom marsikatere družbenice.

S Sinjega Vrha. Kako lepi dopisi so v Bogoljubu o Marijinih družbah, pri nas pa je žalostno. Tri mesece nismo imeli dušnega pastirja. Debel led se je naselil dekletom v srce, Bog ve, če se bo kedaj razbil in raztopil. Zdaj imamo zopet duhovnika. Nekatere smo izpraševale, če bo Marijina družba, in zelo rade bi, da je še. Nekatere pa so se izrazile, čeravno smo bile, pa več ne bomo. 15. avgusta smo imele prvi shod z novim voditeljem, čeravno nas je samo 8 deklet stanovitnih. Upamo pa z božjo in Marijino pomočjo, da bo boljše, če nas Marija usliši, ko jo kličemo na pomoč. Zdaj pa vas iz srca prosimo, drage hčere Marijine in naše premile sestre, da nam pomagate z molitvijo. Prosite našo nebeško Mater Marijo z nami skupno, da bi nam ona pomagala, da se bi naša Marijina družba pomnožila in zvesta ostala svoji Materi Mariji, ko imamo mnogo nasprotnikov.

Spominjajte se umrlih: Terezija Janc, Bučnavas—Prečna. — Katarina Radej, Koprivnica. — Marjeta Mlakar, Dole pri Litiji. — N. v m. p.!

Dobre knjige.

V prid afrikanskih misijonov je izdala Družba sv. Petra Klaverja tudi letos svoj »Kla-

verjev koledar« za l. 1922. Ima zanimivo in poučno vsebino, lepe zamorske povestice in slike. Stane 5 K. Pri naročbi 12 koledarjev eden povrhu.

Na novo je izšel »Misijonski koledarček za mladino 1922«. Iz njega naj bi se učili otroci duha požrtvovalnosti in značajnosti, kar sedaj naši mladini tako zelo manjka. Sestavljen nalašč za mlada srca, plemeniti duha in telo. Izbrana in poučna vsebina s slikami. Priporočen bodi posebno čč. gg. katehetom in starišem, tudi je primerno Miklavževu darilo! En koledarček stane 3 K, pri 6 izv. eden povrhu. Oba koledarja se naročata pri zgoraj imenovani družbi: Ljubljana, Miklošičeva cesta 3, ali pa v Jugoslovanski tiskarni.

Odpustki

za mesec december 1921.

1. Četrtek, prvi v mesecu. Spomin vseh rajnih treh redov sv. Frančiška. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) vsem v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

2. Petek, prvi v mesecu: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa dvojen popolni odpustek pod istimi pogoji kot včeraj; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega ter molijo po namenu sv. očeta.

3. Sobota, prva v mesecu. Sv. Frančišek Ksaverij. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za razžaljenja, storjena Materi božji, ter molijo po namenu sv. očeta; b) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjanje.

4. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če obiščejo bratovsko kapelo in tam molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

8. Četrtek. Praznik brezmadežnega Spočetja Marije Device. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa, kakor 1. dan; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne mo-

rejo obiskati, jim spovednik mesto tega naloži kako drugo dobro delo; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom bratovščine preč. Srca Marijinega; e) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; f) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom molitvenega apostolstva v javni cerkvi; i) udom Marijine družbe; j) udom »Družbe krščanskih družin«; k) udom bratovščine sv. Družine; l) udom bratovščine za duše v vicah; m) vsem v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

12. Ponedeljek. Najdenje trupla sv. Frančiška. Popolni odpustek vsem v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

15. Četrtek. Osmina brezmadežnega Spočetja M. D. Popolni odpustek istim kakor 12. dan.

13. Torek. Sv. Janez Marinonij. Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

21. Sreda. Sv. Tomaž. Popolni odpustek: udom bratovščine sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

25. Nedelja, zadnja v mesecu. Božič. Popolni odpustek a) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) udom rožnovenske bratovščine v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik mesto tega naložiti kako drugo dobro delo; c) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom Marijine družbe; f) udom družbe krščanskih družin; g) udom bratovščine sv. Družine; h) udom družbe za duše v vicah. — Odpustke rimskih štacijskih cerkva morejo zadobiti vsi tisti, ki so navedeni v 1. in 2. številki letošnjega »Bogoljuba« pod »Opombo« v izkazu odpustkov za marec. — Tretjerednikom vesoljna odveza. — Dalje popolni odpustek vsem onim, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

27. Torek. Sv. Janez Ev. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega kakor 8. dan; c) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 21. dan.

ZAHVALE.

Zahvaljujejo se: Fr. B. Mariji pomagaj in sv. Antonu za uslišano molitev in pomoč v važni zadevi. — Fanči Gregorčič najsv. Srcu

Jezusovemu, Mariji, sv. Antonu Pad. in sv. Jožefu za vrnjeno zdravje in pomoč v raznih potrebah. — Marijina družbenica Lurški Materi božji, sv. Antonu Pad. in sv. Vidu za večkratno uslišanje. — M. M. Materi božji in sv. Antonu Pad. za ozdravljenje sebe in pri živini ter za srečno vrnitev moža iz tujine. — J. I. Svetogorski Materi božji in sv. Tereziji od Deteta Jezusa za srečno prestalo operacijo. — M. F. D. sv. Antonu Pad. za večkratno uslišanje v raznih potrebah in stiskah. — F. K. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za uslišano prošnjo. — Neki dijak Materi božji in sv. Antonu Pad., da je srečno dokončal gimnazijske študije. Marijina družbenica Svetogorski Materi božji in sv. Antonu Pad. za uslišano molitev v zelo težki dušni in telesni stiski. — M. Š. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter sv. Jožefu za uslišanje v važni dušni zadevi.

V molitev se priporočajo: Neki mladenič za dušni mir ter za spoznanje in dosego svojega poklica, isti priporoča v molitev svojega očeta in domačo družino za pravo krščansko življenje. — Neki akademik, da bi zadobil nazaj svojo izgubljeno vero. — Neko dekle v dosegu dobrih namenov. — Marijina družbenica sebe, svoje sestre in brate za stanovitnost v sveti veri ter posebej svojega bolnega brata. — Neka oseba za ozdravljenje. — Marijina družbenica, ki je stopila v zakon, da bi mogla svoje stanovske dolžnosti po božji volji izvrševati. — Marijina družbenica za ozdravljenje bolnih oči ter udanost v voljo božjo. — Neka oseba, da bi se odvadila hude strasti, ki ji izpodjedajo dušno in telesno zdravje. — Neka oseba svojega bolnega očeta ter svojo družino in sebe, da bi lepo krščansko živeli. — Neka oseba za zdravje ter sebe in svojo družino za darove sv. Duha. — Neki mladenič za dosego dobrega namena in ohranitev sv. čistosti. — Neka družina za mir med seboj. — Dve Marijini družbenici za dosego dobrih namenov. Vse še ne uslišane prošnje.

Listnica uredništva.

Nekaterim. Menda ste že pozabili, kar je bilo povedano: Dokler ni poročila o odsekih, naj se drugi dopisi ne pošiljajo. Vzrok: Mi hočemo pri družbah resno delo, ne samo slavnosti in lepih besedi. Ta določba velja za vse bre razlike. — F. J. Samostan Karmeličank Jezusovega Srca ni znan. Zakaj pa ne h Karmeličankam na Selu pri Ljubljani? — A. H. Bratovščina sv. Dizma za duše v vicah je pri stolni cerkvi v Ljubljani (stolno župnišče). — Vsem dopisnikom in sodelavnikom bi Bogoljub rad ustregel, a pri najboljši volji ni mogoče. Ni prostora, pa ga ni. Ostalo je to pot celih 16 strani »stavka«. Moramo potrpeti eden z drugim.

ČUDNO RAZOČARANJE.

V Ameriki je pred kakimi 15 leti prestopil v katoliško Cerkev protestant dr. Loyd. Pri tem pa je doživel čudno razočaranje. V nekem amerikanskem časniku je l. 1907 pisal sledeče: »Prihajam iz ozračja, ki je takorekoč prepojeno z gorečnostjo za misijone, iz cerkvene družbe, v kateri ni lahko slišati pridige, v kateri bi se vsaj v uvodu ali na koncu misijonska misel ne omenila. Zato sem bil zelo razočaran, da v katoliški Cerkvi tega nisem našel. Duša verskega življenja v protestantovski cerkvi je dandanes dejanska gorečnost za domače in tuje (poganske) misijone. Misijonski nabiralnik (pušico) vidiš v vsaki hiši; vsi verniki jo polnijo in vedno iznova polnijo. Tudi otroci sodelujejo pri tem. Redno se izdajajo oklici na nedeljske šole. Protestanti so v primeri z otroki sv. katol. Cerkve zelo ubogi, kar se tiče cerkvenoverskih dobrot. Toda to jim moramo priznati: Med njimi vlada občudovanja vredno navdušenje za misijone, kakor nikjer drugje. Po mojem mnenju bi bil protestantizem brez tega navdušenja že propadel«.

Tako je pisal izpreobrnjenec pred 15 leti. Danes bi gotovo dobil nekoliko drugačen, boljši vtis o misijonskem navdušenju med katoličani. Kajti med vsemi katoliškimi narodi v Evropi kakor tudi pri Amerikancih opazamo veliko navdušenje za poganske misijone. Kakor vemo n. pr. o Nemcih veliko slabega povedati, to jim moramo vendar priznati, da za misijonsko misel, za svoje misijonarje med pogani kakor sploh za poganske misijone veliko žrtvujejo in da bi se mi Slovenci morali k njim učiti, kako treba delati za misijone. Pa tudi mi Slovenci smo se zadnji čas precej zbudili, zavedamo se že vsaj deloma, da moramo tudi mi stopiti v krog tistih narodov, ko so že cele čete misijonarjev poslali v daljno tujino prižigati luč sv. vere. In en sad tega navdušenja za poganske misijone je prvo slovensko Misijonišče, v

Grobljah (pri Domžalah), sedaj še šibko drevesce, ki pa mora zrasti v mogočno drevo, katerega sadove bodo uživali ne samo Slovenci in Jugoslovani sploh, ampak tudi daljni poganski narodi. V to nam Bog pomagaj!

PRVA OBLETNICA MISIJONIŠČA V GROBLJAH.

Dne 6. sept. 1921 je preteklo leto dni, odkar so misijonarji iz misijonske družbe sv. Vincencija Pavelskega prevzeli misijonišče v Grobljah in vzgojo misijonarjev za notranje in zunanje (poganske) misijone. Leto je bilo polno truda in težav, a tudi bogato božjega blagoslova.

Bralcem Bogoljuba je znano, da so Groblje precejšnje posestvo blizu Domžal. A poslopje je razmeroma bolj majhno. Ko maj je bilo mogoče spraviti redovno družino pod streho. Treba je bilo takoj misliti na zidavo novih prostorov. Po mnogih težavah je bilo slednjič poleti 1921 mogoče začeti zidati na temeljih, ki so jih položile že čč. sestre usmiljenke, ko so tu vodile sirotišnico. Torej pogumno na delo! Zid je bil kmalu dovršen do 2. nadstropja, tudi streha je kmalu stala — a s tem so bila že tudi izčrpana denarna sredstva. Delo je bilo treba ustaviti in čakati boljših časov. Pa da je zaenkrat le pod streho, da mokrota in mraz ne uničujeta zidovja! Zupamo v božjo pomoč in v požrtvovalnost za misijone navdušenih src! Seveda predno bo stavba vsaj za silo dovršena, bo po sedanjih visokih cenah treba še najmanj 200.000 K.

V noviciatu sta bila preteklo leto 2 mašnika, 6 bogoslovcev in 6 bratov-laikov. V začetku šolskega leta 1921/22 so bogoslovci odšli v Ljubljano in tam pričeli bogoslovne študije. Več novega naraščaja pričakujemo v par letih iz Dijaškega doma v Ljubljani, kjer je bilo za šolsko leto 1921/22 sprejetih 45 dijakov. Ako se pa tudi od drugod oglase idealni mladeniči, ki čutijo v sebi misijonski poklic ter izka-

žejo potrebne zmožnosti, tudi dobrodošli! Saj če je kdaj bilo res, je to danes: »Žetev je sicer velika, a delavcev je malo« (Mat. 9. 38.). Malo je delavcev zlasti tam, kjer bi bilo žetve največ, med ubogimi pogani. Pa še ti delavci, misijonarji, ki so iz ljubezni do Boga in do neumrjočih duš zapustili svojo domovino, morajo zapuščati svoje drage ispreobrnjence, ter odhajati v domovino. Tako je precej cerkvenih pokrajin popolnoma zapuščenih, ker so nemški misijonarji morali od Angležev in Francozov zasedene kolonije zapustiti. V nekatere kraje se bodo smeli, tako upamo, kmalu zopet vrniti, v druge najbrže ne tako kmalu ali nikoli več. Ali ni torej prav sedaj potrebno, da z drugimi narodi vred poskušamo tudi mi zamašiti vrzeli, ki so vsled vojne nastale v katoliških misijonih? Zlasti še, ker protestantje, zlasti ameriški anglikanci (krivoverci), skušajo na vsak način pridobiti zase od katoliških misijonarjev zapuščene vernike in še nespreobrnjene poganke. Ker imajo ogromno denarja, je nevarnost za mnoge katoliške misijone tem večja. Zato nam pa Bog daj nesebičnih, požrtvovalnih mladeničev, ki bodo pripravljeni zapustiti svojo domovino ter prevzeti nase vse težave, ki so združene z apostolskim poklicem. Bog nam daj mladeničev in mož, ki bodo svojo domovino zapustili, ne da bi si v tujini pridobili časnega imetja, kakor smo Slovenci dosedaj odhajali v tuje kraje le s trebihom za kruhom, ampak iz ljubezni do Jezusa in do neumrjočih duš, ki čakajo, da bi kdo prišel in jim oznanjeval zveličavni nauk Kristusov, pa ni nikogar...

Bog pa nam daj tudi našemu misijonišču naklonjenih src! Za vzgojo misijonarjev še ni dovolj, da imamo misijonišče, treba ga je tudi vzdrževati. Zato bo treba rednih dohodkov in v tem oziru bo misijonišče navezано na naše verno slovensko ljudstvo. Vsi dohodki Misijonske zveze in Misijonske mašne družbe se bodo porabili le za vzgojo misijonarjev in za podporo poganških misijonov. Zato sodeluje vsak,

ki kaj daruje za misijonišče ozir. Misij. zvezo ali postane ud Misij. mašne družbe, pri najbogoljubnejšem delu, ki je: z Bogom sodelovati v zveličanju duš.

Dohodki zadnjega leta so bili precejšnji, vendar v sedanji draginji ne zadoščajo vsem potrebam. Med svoje posebne dobrotnike šteje misijonišče rajnega g. župnika pri Št. Andražu v Slov. Goricah, preč. g. Jakoba Očgerla, ki je vse svoje premoženje zapustil misijonišču. Bodi mu Bog obilen plačnik v večnosti! Naj bi dobil še več posnemalcev! — Tudi nekatere Marijine družbe kaj pridno delajo za misijone. Za vzgled drugim naj omenimo samo nekatere Marijine družbe, katerih misijonski odseki so se posebno obnesli. Dekliška Marijina družba v Pišecah pri Brežicah je poslala v misijonišče naenkrat 63 novih udov Misij. mašne družbe, katere so nabrale družbenice Antonija Urek, Marija Rožman in Julijana Vrstovšek. — Marijina družba v Skalajah pri Velenju je poslala blizu 100 novih udov Mašne družbe. — Živahno deluje misijonski odsek dekliške Marijine družbe v Naklem. Nabral je poleg 17 novih stalnih udov mašne družbe 1900 K za misijonišče; Mar. družba je s tem postala utemeljiteljica misijonišča. Utemeljiteljica je postala tudi Mar. družba v Trziču z darom 1000 K. Mar. družba v Škofji Loki pa tiho zbira in deva v hranilnico. Število utemeljiteljev misijonišča (ki darujejo vsaj 1000 K ali 250 din., je naraslo na 35, ustanovnikov (ki darujejo vsaj 200 K ali 50 din.) pa na 227.

Bog povrni tem in vsem drugim velikuodušnim dobrotnikom in nam daj še novih naklonjenih src, ki si bodo znala »pridobivati prijateljev s krivičnim mamonom«!

...

Marijin misijonski koledar bo izšel, kakor že zadnjič napovedano, do Novega leta. Opozarjamo nanj vse misijonske odseke, vse prijatelje misijonov in vse Marijine družbe. V njem bo namreč tudi izkaz vseh Marijinih družb. Ta koledar torej sprejmite in imejte za svojo ga!

Prebranega „Bogoljuba“ ne zavržite, ampak hranite! Stare „Bogoljube“ je zanimivo brati. In čim bolj bodo stari, bolj bodo zanimivi.

Koledar za december 1921.

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. Očeta:

Naloge krščanske žene v državi.

Dnevi		Godovi	Posebni namen apostolstva molitve, za vsak dan še važne, nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v		
				ljublj. škof.	avant. škof.	
1	Četrtek	Natalija d. m.	Čistost deklet	Ljub. Križ.	Marb. sv. Jož.	
2	Petek	Bibijana	Zadostilno sv. obhajilo	Boh. Bistrica	Bolnišnica	
3	Sobota	Franc Ks.	Katoliški misijoni med pogani	Lozica		
4	Nedelja	Barbara	Umirajoči	Zagorje ob S.	Lembah	
5	Poned.	Saba	Težko skušane družine	Metlika	Ruše	
6	Torek	Nikolaj	Dobrodelni zavodi	Novo mesto		
7	Sreda	Ambrozij	Katoliško leposlovje	Mošnje	Sv. Lovrenc	
8	Četrtek	Brezm. Spoč.	Večja pobožnost do Mat. B.	Ljub. stol.	pri Marib.	
9	Petek	Sirij	Katoliški učitelji	Kamnik, žup.	Dv. Marija	
10	Sobota	Lor. M. B.	Mladinska društva	Kokra	v puščavi	
11	Nedelja	Damaz	Pokorščina sv. stolici	Studenec	Sv. križ	
12	Poned.	Sinezij	Bogokletstvo	Loka, uršl.	Selnica	
13	Torek	Lucija	Moč v skušnjavah	Dražgoše		
14	Sreda	Spiridijon	Dušni pastirji	Granovo	G. Sv. Kunig.	
15	Četrtek	Kristina	Katoliški dnevniki	Zagradec	Sv. Mar. na P.	
16	Petek	Evzebij	Naša inteligenca	Adle-tiči	Sv. Bar. p. M.	
17	Sobota	Lazar	Dar molitve in pobožnosti	Sorica	Sv. Mart. p. V.	
18	Nedelja	Gracijan šk.	Dobre spovedi	Turjak	Sv. Peter	
19	Poned.	Nemézij	Stanovanjska beda	Lipoglav	niže Marib.	
20	Torek	Liberat	Vdanost v vojo božjo	Sava	Cerkev	
21	Sreda	Tomaž ap.	Apostolski duh	Krašnja	šolskih	
22	Četrtek	Demetri j m.	Bogatini	Ovsiše	sester	
23	Petek	Viktorija	Kršč. požrtvovalnost	Ljub. Mar.	Sv. Alojzij v	
24	Sobota	Adam in Eva	Krščanski duh v družinah	Harje	Mariboru	
25	Nedelja	Božič	Duhovni prepoved Slovenije	Vipava	D. Marija mati	
26	Poned.	Stefan	Sprava med sovražniki	Postojna	milosti v	
27	Torek	Janez Ev.	Ljubezen do Boga	Vrh p. Vlačci	Mariboru	
28	Sreda	Ned. otročiči	Ohranitev krstne nedolžnosti	Radece	Sv. Mart. n. K.	
29	Četrtek	Tomaž šk.	Branitelji sv. Cerkve	Semič	Stolnica v	
30	Petek	Liberij šk.	Spovedniki in pridigarji	Košana		Mariboru
31	Sobota	Silvester	Zahvala za vse dobre	Ljub. bog.		

v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi.

4. Petek, prvi v mesecu. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnj. Telesa kakor včeraj, b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; vsem, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca ter molijo po namenu sv. očeta.

5. Sobota, prva v mesecu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

6. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnvenške bratovščine trije pop. odpustki: 1. če obiščejo bratovsko kapelo; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če je v bratovski cerkvi izpostavljeno sv. Rešnje Telo in pred njim nekaj časa pobožno molijo. — Popolni odpustek: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega.

13. Nedelja. Sv. Stanislav, sv. Didak. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnj. Telesa kakor 1. dan; b) udom treh redov sv. Frančiška.

14. Ponedeljek. Sv. Jozafat. Popolni odpustek vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

15. Torek. Spomin umrlih iz krmeličanskega reda. Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v redovni ali župni cerkvi.

16. Sreda. Sv. Neža Asiška. Popolni odpustek istim kakor 14. dan.

19. Sobota. Sv. Elizabeta. Popolni odpustek stim kakor 14. dan. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

21. Ponedeljek. Darovanje Marije Device. Popolni odpustek: a) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v redovni ali župni cerkvi; b) udom »Dejanja sv. Definstva«, če molijo obenem za razširjenje »De-

janja»; c) udom roženvenške bratovščine v katerikoli cerkvi. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

24. Četrtek. Sv. Janez od Križa. Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v redovni ali župni cerkvi danes ali v osmini.

25. Petek. Sv. Katarina. Tretjerednikom vesoljna odveza.

26. Sobota. Sv. Leonard Portomavr. Popolni odpustek istim kakor 14. dan.

27. Nedelja, zadnja v mesecu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

28. Ponedeljek. Sv. Jakob Marški. Popolni odpustek istim kakor 14. dan.

29. Torek. Vsi svetniki treh redov sv. Frančiška. Pop. odpustek istim kakor 14. dan.

30. Sreda. Sv. Andrej. Popolni odpustek udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo po namenu sv. očeta in za razširjanje sv. vere..

Položnico dobi v tej številki vsak naročnik, ki prejema »Bogoljuba« naravnost iz uprave. Pravilno izpolnjeno naj vsak odda z denarjem vred pri onem poštnem uradu, od koder mu dostavljajo »Bogoljuba«. Čimprej se to zgodi, tem bolj se nam clajša delo.

Zahtevajte
cenik
zastonj
in
poštne
prosto

H. SÜTTNER
LJUBLJANA šte. 2

HESTNI TRG 23.

Največja zaloga ur, zlatnine in srebrnine!

Lastna protokol. tovarna ur v Švici.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od 8—1 in jih obrestuje po

3%

brez odbitka rentnega in invalidnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 3 krone na leto.

Vloge v »Ljudski posojilnici« so popolnoma varno naložene, ker posojilnica daje denar na varna posestva na deželi in v mestih.

»Ljudska posojilnica« sprejema vloge tudi po pošti in daje za njih vplačilo na razpolago pošne položnice. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadružnikom posojila proti vknjižbi z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvu) in z zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najboljše.

Rezervni zakladi znašajo nad 1.100.000 kron.

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem leta 1920 nad 60 milijonov kron.

Položnice so na razpolago. — Številka čekovnega prometa je 647.